

ÖRÖKIMÁDÁS

AZ OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSÁNAK ÉS MINDENNAPI VÉTELENEK TERJESZTÉSÉRE, AZ OLTÁRISZENTSÉG NAGYASSZONYÁNAK TISZTELETÉRE ÉS A SZEGÉNY TEMPLOMOK FŐLSEGÉLYEZÉSÉRE HIVATALOS HAVI KÖZLÖNYÜL

Dr. PROHÁSZKA OTTOKÁR

KÁNTER KÁROLY és VARGA MIHÁLY

Közreműködésével

az Országos Oltáregyesület megbízásából

Szerkeszti

Dr. MAKAY LAJOS

Főmunkatárs

REVICZKY ALADÁR

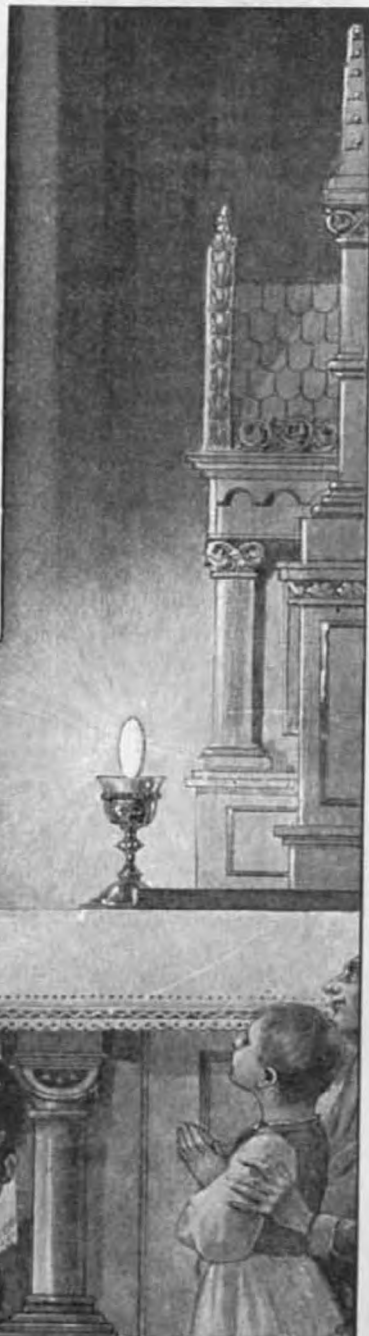
Kiadja

A BUDAPESTI KÖZP. OLTÁREGYESÜLET

Budapest, IX., Üllői-út 77.

MEGJELENIK MINDEN HÓ ELSEJÉN

Előfizetési ára egész évre 3 Korona

A kiskúnmajjai «Katholikus Kör» tárgysorsjátékának nyereményei:

1 nyerem.	250 K értékű kép	250 K
1 "	200 " " porcellánkészlet 12 személy részére	200 "
1 "	100 " " Katschthaler, Dogmatica, 6 kötet	100 "
1 "	80 " " ingaóra	80 "
1 "	50 " " kép	50 "
10 "	à 20 " " tárgy (több Szentírás, evőeszközök stb.)	200 "
50 "	à 10 " " " (imakönyvek, szobrok, edények stb.)	500 "
440 "	à 5—1 K " "	624 "
505 nyeremény		2000 K

Egy sorsjegy ára 1 korona. Sorsjegyek Kiskúnmajsán a «Katholikus Kör» elnökénél kaphatók. Húzás 1910. december 26-án délután.

A kiskúnmajjai «Kath. Kör» tárgysorsjátékának rendezéséhez máj. 15-től júl. 20-ig kegyes adományokat voltak szívesek küldeni: Funk József Budapest 9 drb szórakoztató játék és 2 kép, özv. Funk Antalné 8 különféle kisebb tárgy, özv. Wodiáner Albertné Pozsony 5 különféle tárgy, Mastalir Anna Komáromfűss 1 horgolt terítő, Dárday Aladár könyvkötő Budapest (harmadszor) 4 könyv, Miasszonyunkról nevezett iskolanővérek Temesvár 1 égetett plüss diványpárna, 1 kézimunka miliő, 1 nagy doboz levélpapír és boríték, 1 tentatartó, Tóth Teréz Budapest 1 könyv, Rédl Mária Nyiregyháza 1 kézi festett kép aranyrámával, Oravec Józsefné Szentjakab 2 selyem zsebkendő, Varga Mihály plébános, Tóth Imre, Vitéz Béla, Szomor Béla káplánok közösen 4 drb ezüst zsebkendő és 2 drb ébresztő óra, Miasszonyunkról nevezett iskola nővérek Debrecen 2 kézi miliő és 1 faégetéses Krisztus-kép, Miasszonyunkról nevezett iskolanővérek Kolozsvár 2 kézim. miliő és 2 kézim. diványpárna, Murmann N. Budapest 4 k, Mailáth grófnő Zavar 9, Szapáry Béláné Pozsony 19 k, Szabó Istvánné Szeged 1 k, Tiszt. nővérek Nagytétény 1 k. — Tisztelettel felkérjük az «Örökimádás» olvasóit, hogy kegyeskedjenek szíves adományaikkal a tárgysorsjáték rendezését megkönnyíteni. A kegyes adományok: Varga Mihály esperes-plébános, Kiskúnmajsa címre küldendők.

Ünnepségek Lourdesben. Szeptember hó 8-án (Kisasszony napon) és 11-én (Mária napján) gyönyörű ünnepségek színhelye lesz a kies fekvésű csodás gyógyhely, Lourdes. Már most 49 különvonat van bejelentve Olasz-, Francia-, Németország, Ausztria és Belgiumból, tehát mintegy 50—60.000 hithű katolikus vesz részt az ünnepségekben. Magyarország—Tiroi—Svájc és Olaszország érintésével Sipos Ágoston budapesti s.-lelkész vezet szeptember hó 1-én zárandoklatot Lourdesbe, aki ebben részt óhajt venni forduljon felvilágosítás és programért Sipos Ágoston s.-lelkész úrhoz (Budapest, IX., Bakáts-téri plébánia), aki augusztus hó 18-ig fogad el jelentkezőket.

Számadás az eperjesi gör. szert. kath. püspöki megyéből a budapesti központi Oltáregyesület szent céljainak előmozdítására az 1909. évben befolyt adományokról. Czigelkai egyház és oltáregyleti tagok illetéke 6 k 96 f, Szárazkői egyház és oltáregyleti tagok illetéke 14 k 96 f, Varannói ker. egyházainak illetéke 7 k 50 f, Sajópálfalvi egyház és oltáregyleti tagok illetéke 7 k 46 f, Györgyösi anyae gyház, kabalási fiókegyház és oltáregyleti tagok illetéke 6 k 54 f, Berkenyédi és hársádi templomok illetéke 4 k, Havaji egyház és a sztrópkói esp. kerület

ÖRÖKI MŰVÉSZET

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM. Oltáriszentség és társadalom. — *Ruville-Péler*: A katolikus egyház éltető ereje. — *Clara Adoratrix*: Az alpesek között. — Az Oltáriszentség tisztelvényének szabályai. — *Lukácsy István*: Jézus szenvedésének története. — Egy égből hullott levél. — *Klett István S. J.*: A nagy rendelet. — *Dr. Matyasóvszky Kasszián*: A tisztaság érdekében. — Az Oltáriszentség a vasuti síneken. — Gyakori szentáldozás. Rovatvezető: *Reviczky Aladár*. — *T. K.*: Károlyi Sándor buzgósága. — Negyedszázad után. — Gyermek-világ. Rovatvezető: *Dr. Szyllaba Emil*. — Gyermek öröme. Közli: *Krasznay János*. — Róptében a nagyvilág körül. — Oltáriszentség és nővédelem. — Egyesületi élet. — *Krasznay János*: Kis történetek. — Halottaink. — Kimutatás a székesfehérvári Oltáregylet 1910. évi kiállításáról.

Oltáriszentség és társadalom.

A FORRÓ ÉGÖV alatti primitív társadalmak sokkal jobban ismerik, értékelik és becsülik meg az élet kenyerét, mint a mi vénhedt Európánknak bármely kulturállama. A rézbőrű indián, ki Amerika öserdeiben tüzet csíhol, vagy az Andesek hócsucsain a kondorral viaskodik, az Oltáriszentséget buzgó szívvvel imádja, a föld legdrágább kincsének ismeri, mely többet ér Kalifornia aranybányáinál és az amerikai folyamóriások dús-gazdag terményeinél. Egy rézbőrű indián el sem tudta hinni, hogy hogyan lophat, hazudhat valaki, ha csak egyszer is áldozott. Az Oltáriszentséget természetyszerűleg jó orvosságnak nevezi a rézbőrű indián s ezzel a maga nevével nevezte meg az életadó kenyeret.

Orvosság az Oltáriszentség, a társadalmi bajok orvossága. Nemrégiben egyik francia katolikus lap a «Tíz egiptomi csapás» címén cikksorozatot közölt és felsorolta a francia katolikus társadalom bajait. Sürgető kérdést intézett olvasóihoz, feleljen meg mindenki, hogy mi a legfőbb bajunk s mi a legfőbb orvosság ellene. Egy tengerparti városkából a következő felelet érkezett:

Franciaországnak az a baja, hogy az éhenhalásnak engedi át magát a tabernákulum közvetlen közelében, ahol az élet kenyere van: a csalhatatlan orvosság, a X. Pius pápa által annyira ajánlott naponkénti vagy gyakori szent áldozás.

A görögök és rómaiak sokkal betegesebbek voltak, mint mi, amidőn az apostolok velük találkoztak; a gyakori, a mindennapi szent áldozás rövid idő alatt meggyógyította őket s a legszebb erényvirágokat sarjastá ki

náluk. Szent Pál látta ezt saját szemével. Csak olvassuk a korinthusiakhoz írt levelének hetedik fejezetét, látni fogjuk, hogy a rothadás állapotában levő korinthusiak néhány évi s gyakori s naponkénti áldozás után igazi angyali erényeket sajátítottak el és szenvedélyes szeretet ébredt föl bennük minden iránt, ami szép csak van a kereszténységben. Ez a hatása a szent áldozásnak. Ez az, ami Franciaországban is épűgy, mint Korinthusban, minden erényt ki fog csiráztatni.

Nem mondja-e az egyház is, a szent liturgiában Mária Magdolna, hogy ez az egyedüli orvossg? Az egyház természetesen nem zárja ki a többi orvoszert sem, amilyenek példának okáért azok a kitűnő orvoszerek, melyeket a katolikus lapok munkatársai naponként élénk tárnak; de ez az isteni orvossg, amelyről egyedül mondja, hogy egyedüli és hatásos orvoszert, mintegy azt akarva mondani, hogy amint valamennyi közt a legkönnyebben megszerezhető, bármely bajban sinylődjék is a beteg.

Kétségtelen, sajnós! hogy sok öreg ember, sok érett férfi s fiatal ember sohasem akar ehhez az orvossgához fordulni, melyet sohasem használt; nem áldoznak, vagy csak nagy ritkán. És mert nem akarják ezt magukhoz venni, innen van, hogy gyógyulásunk úgy késedelmeskedik, pedig különben hamar menne. De vannak, akik részben vagy egészben élnek ezen orvossggal s ezáltal a maguk részéről közreműködnek Franciaország gyógyulása siettetésén.

Aztán a gyermekek! Ó csak tartsa őket a pap a katekizmus évei alatt kezeiben, ezekben a megszenteltetésekben, amidőn mint a puha viaszt alakíthatja őket; ezen évek alatt, de különösen az első szent áldozás áldott évében naponként vagy gyakran táplálhatja őket az Oltáriszentséggel; a gyermekek, ime, a jövő nagy segítsége, mert hisz gyermekekből lesznek a férfiak és példájukkal arra az útra fogják igazítani Franciaországot, mely a gyógyuláshoz vezet. Elismerem, hogy ez időbe kerül, húsz, talán harminc esztendőbe; de hát olyan biztos az, hogy a többi orvoszert mind együttvéve képes lesz húsz, harminc év alatt Franciaországot meggyógyítani?

Valaki minap ugyane rovat alatt nagyon szomorú s kislelkű hangon azt írta: «A baj, hogy minden ideál le van rombolva. Ki fogja Franciaországnak visszaadni hitét? Ki fogja neki visszaadni hazafias ideálját? Ki fogja meghúzni az ébresztő harangot?» Azon a napon, amidőn Franciaország meg fogja érteni, hogy éhhalálnak engedi át magát két lépésnyire a tabernákulumtól, azon a napon, amidőn fiai rászánják magukat, hogy gyakran egyék az élet kenyerét, amelyet most nem, vagy csak ritkán vesznek magukhoz, azon a napon «a lerombolt ideál» ismét életre fog kelni. A megszentelő malasztal, melyet az Eucharisztia a franciák szívében fõnn fog tartani, az összes erények újra föl fognak virágozni s az ébresztő szerte fog hangzani mindenütt.

Eddig a francia. S ha végignéznünk a hazán, amely még eddig a mienk, elfog a döbbenet és könny csordul szemünkbe. Lement a nap, de csillagok nem jöttek. Az Oltáriszentség, mely hazánknak napja volt, komor felhők között ragyog; a pártviszály, a békétlenség, a demoralizáció sötét felhői eltakarják az érette sóvárgó szemek elől.

Hítvány ellenség vörös posztót tart elé és undok haszonlesésre tanította a magyart. Nem az élet kenyere kell neki, hanem a konc s az osztozkodás.

Vissza az Oltáriszentséghez, vissza őseink buzgóságához!

Orvosságért kiált, kenyeret kér a társadalom. Akkor béke lesz.

A katolikus egyház élető ereje.

(Folytatás.)

AZ EGYHÁZNAK volt bátorsága, hogy a bámulatos csodából levonjon minden következtetést, tekintet nélkül arra, hogy ezzel megnehezítí-e a hit elfogadását a hitetlenek részéről s új anyagot ad-e a gúnyolódóknak. Az újszövetség áldozatát nem időszakosan egymásután mutatták be valamely központi templomban, hanem egyidejűleg sok helyen, sőt egy és ugyanazon templomban is egyszerre több oltáron. Az apostolok és utódaik az Úr Jézustól nyert hatalmat korlátlanul használták s nem ütköztek meg földi értelemben vett lehetetlenségeken. S miként is ütközhetek volna meg, ha már a legnagyobb lehetetlenséget hívő lélekkel fogadták? Az volt az egyház tana, hogy Krisztus egy időben a kenyér és bor színe alatt testével és lelkével több helyen jelen van. Az volt, hogy Krisztus egy időben testével és lelkével több hívőnek lelki táplálékul szolgálhat. Az volt, hogy mindig ugyanaz az egész, osztatlan Krisztus jelenik meg testével és lelkével az egyes oltárokon és ugyanazt veszik magukhoz az egyes hívők. Ellenmondás emberi, legmélyebb igazság isteni fogalmak szerint.

Ezen csodálatos tényt a gyermekeknek azzal szokták megmagyarázni, hogy őket sok részből álló törött tükörrre emlékeztetik, melyben egy ugyanazon tárgy százszorosan visszatükröződik anélkül, hogy egységéből veszítene. Ez csak hasonlat, mely a valóságot meg nem közelíti, mivel a tükörképek nem valódi tárgyak, ellenben Krisztus minden ostyában valósággal jelen van. Én inkább az egyház tanát venném hasonlatul. Ez egy egységes egész s mégis az alkotó részek mindegyike ismét teljes egész, mivel valamennyi többi rész szükségszerűen ebből az egyből következik. De ez sem tökéletes hasonlat. Hisz Krisztus valóban oly egyedül álló alak, akit nem lehet földi mértékkel mérni. Ez azonban nem is szükséges. Ami

elrejtőzik a földi megismerés elől, a lelki tapasztalásban tárul fel. Akármennyien járulnak is a szent áldozáshoz, minden egyes érzi az ő Urával és Megváltójával a belső egyesülést, érzi a boldogságot, melyet ez az egyesülés biztosít.

Az átváltozás a Jézus által használt s az Ő nevében a fölszentelt pap által ismételt titokzatos szavakra történik. Mi tehát ismerjük és ünnepeljük azt a pillanatot, melyben a mi Urunk a kenyér és bor színe alatt megjelenik. Jelenléte a színek romlásával ér véget, tehát akkor, midőn a színeket az áldozók szervezete magába fölvette. Méltatlan dolog volna erről fiziologiai ismeretek alapján pontos ismertetést adni. Teljesen elhibázott dolog volna abból a körülményből, hogy határozott megállapítás nem lehetséges, a tény hihetősége ellen következtetni. Maga a tény csoda, ez pedig hitet és nem tudományos vizsgálatot követel. Isten dolga, hogy az egyesekben miként akarja végrehajtani e tény, a jó Istent azonban a fiziologiai törvények és szabályok nem kötik. A kath. egyház Isten mindenhatóságát a szentségekkel szemben sem tagadta soha.

Az egyház még további és pedig annál határozottabb következtetéseket von, minél hevesebben támadják ezért. A hit dolgaiban nincs előzékenység, legkevésbé pedig a hitiek ezen sarkpontjában. Az átváltozás pillanatától kezdve jelen van Krisztus testével és lelkével, tehát akkor is jelen marad, ha a szent ostyát sem a pap, sem a hívők nem veszik magukhoz, föltéve, hogy méltósága csorbát nem szenved. Ezért őriz minden egyházközség ily ostyákat a szentegyházban azon erős hittel, hogy Jézus tényleg jelen van a templomban. Ezért tanúsítják a hívők a jelenlévő Krisztusnak köteles tiszteletüket illő viselkedés, térdhajtás és imádás által a templomban, a templom előtt elhaladva pedig köszöntés által; mindezek oly vallási gyakorlatok, melyek a nem katolikusokat, kik ezek értelmét nem ismerik, fejcsóválására indítják.

Ujabb érthetlenségek. Jézus a szentség-házban van, Ott ott imádják s mégis egyidejűleg leszáll az oltárra, hogy a kenyér és bor színe alatt ismét jelen legyen. Balgaság, gúnyolódik az ellenfél, fenséges igazság, hirdeti a hívő. Mi volna a templom, ha Krisztus benne nem lakoznék, még pedig más módon, mint az emberi szívben vagy egy gyülekezetben, mely az Ő nevében jött össze. O a templom lelke; megszenteli, még az egyszerű keresztény képzeletében is szentté, élővé teszi az Isten házát. Mindenki tudja: ott az oltár fölött, azon a helyen van elrejtve a Legszentebb, oda irányulnak a szemek és szívek, oda szállnak a magasságbeli Istennek szánt áhítat- és imádás-gyakorlatok. Enélkül a templom csak élettelen, néma kövekből épült gyűlésterem, még ha Isten tiszteletére is van szentelve. De ha egyszer Jézus a kenyér szín alatt bevonult a templomba, akkor ez mindjárt mintegy élni kezd, bizonyos értelemben Krisztus élő teste lesz, hol a hívők bizton s boldogan érzik magukat.

Ez az érzés hamar kifejlődik, ha szívvél-lélekkal veszünk részt az egyházi életben. Az épület szép, mély értelmű berendezése még növeli ez érzést, minthogy minden tárgy, minden dísz a titokra mutat, a titokkal áll vonatkozásban, mely az oltáron rejtve pihen. Lehetetlen e titokzatosság, ez egy központ felé irányuló általános törekvés hatása alól szabadulni. Ép úgy minden hideg, pusztá, üres jelentőség és értelemnélküli, sőt egyenesen kihalt lesz, ha a templomból a központot, az Oltáriszentséget eltávolítják. Ha katolikus ember protestáns templomba megy, valami kellemetlen érzés fogja el. Úgy látja, mintha templomban volna, de mégsem templom az az ő értelmében, mivel hiányzik belőle a fődolog. Az oltár üres. Sokkal erősebb és visszariasztóbb ez az érzés oly épületben, melyet kath. istenitiszteletre emeltek s amely prot. kezekbe jutott. Már az a gondolat is ilyen érzületet ébreszt, hogy innen az Oltáriszentségnek távoznia kellett; de különösen azon tárgyak és díszítések megpillantása, melyek az Oltáriszentségre vonatkoztak, most pedig ott minden jelentőség nélkül állanak. Valami hullaszerűség nehezedik az egészre. Be kell vallanom, hogy már régebb sem tudtam hasonló érzésektől szabadulni, midőn az egykori katolikus templomokban voltam, habár: akkor a kath. kultusz lényegét még nem is ismertem. Talán sejtettem, hogy valami fenséges, valami szent dolog volt e falak között s annak elvesztése lelktől fosztotta meg e helyeket.

(Folyt. köv.)

Ruville—Péter: Vissza az Anyaszentegyházba.

Az alpesek között.

(Folytatás.)

A plébános sokáig gondolkodva járt föl-alá a szobában, mialatt sűrűn törülgette a szemét, végre megállva, így szólt:

— Én nem tudok fölmenni a «Fekete falra», én öreg, gyenge vagyok ahhoz.

— Arra még gondolni sem lehet — viszonzá Ferenc.

— Talán a y...i káplánt lehetne elhívni, az fiatal, erőteljes ember.

— Az lehetetlen. Először is a dolognak még most nem szabad kitudódnia, másodsor pedig alighanem késő lenne már. Y...ig és vissza nyolc órajárás s én attól félek, hogy szegény János még a reggelt sem éri meg; különben a káplán úr sem tudna följutni a «Fekete falra», mert ott most minden sikamlós jéggel van borítva.

— Hátha kötéllel lehetne őt felhúzni?

— Azt sem lehet, mert sehol sincs biztos támpont és egy ember nehéz teher, elveszthetné még életét is e veszélyes vállalkozásban. Legföljebb egy gyermeket lehetne kötéllel felhúzni.

A pap ismét mély gondolatokba merülve járkált. Kis idő múlva élenken kérdé:

— Ferenc, csakugyan lehetséges volna veszély nélkül egy gyermeket felhúzni a barlangba?

— Azt lehetne — válaszolá a kérdezett — de ugyan mit használna az?

— Ha ez lehetséges — mondá a pap még élenkebben — akkor segíthetünk, csak figyelj ide. Tudod, úgy-e, hogy az üldözés századaiban a keresztényeknek barlangokban, földalatti üregekben kellett a pogányok elől elrejtőzniök, nehogy rájuk találjanak. Nagyon nehéz volt akkor a betegeket ellátni a végszentségekkel, a papokat legjobban üldözték s az Oltáriszentség a legnagyobb meggyalázásoknak lett volna kitéve, ha a pogányok egy beteghez menő papot elfogtak volna. Ebben a nagy szükségben aztán úgy segítettek, hogy a szent útravalót ártatlan fiúcskák által küldték el a haldoklókhöz. Gyermekeknél nem gyanították a pogányok a Legszentebbet, náluk biztonságban volt s a haldoklóknak nem kellett Szentség nélkül kimulniök. Ilyesmiben azonban csak a végszükség idején van megengedve s ilyen szükségben van most szegény betegünk is; nézd csak, a János kis fia egnapelőtt járult az első szent áldozáshoz; a gyermek ártatlan, mint egy angyal s elég okos lesz megérteni, miről van szó és hogyan kell magát viselnie. Nem volna-e jó őáltala küldeni el Jánosnak a szent útravalót?

— Ó, plébános úr! — kiáltá Ferenc meghatottan — ha a szegény haldoklónak ezen nagy örömet megszerezhetnénk! A gyermek eléggé értelmes, arról pedig jótállok, hogy sértetlenül fog a barlangba jutni.

— Akkor Isten nevében megkíséreljük. Menj most haza és mondd el annyit a gyermeknek, amennyi szükséges s ha az éj beáll, jöjj veled ide; de a gyöngye gyermek nem bírja majd megtenni a hosszú utat.

— Ne tessék aggódni, plébános úr, Jeromos szolgám fog veled menni, ki majd egy kosárban viszi őtet a hátán, ez lesz a legjobb.

Ezzel Ferenc eltávozott.

Három óra múlva Ferenc szolgájával és a gyermekkel újra megjelent a plébánián. Józsika — ez volt a fiú neve — szép szőkefürtű, rózsásarcú gyermek volt. Legszebb ruhájába volt öltözve, arcán az öröm sugarai ragyogtak.

— Józsika — kérdé a plébános — akarod-e az Úr Jézust haldokló atyádnak elvinni?

— Ó igen — örvendezett a gyermek — majd szépen viszem a Jézuskát, vigyázok rá s egész uton imádni fogom Őt.

— Jól van, fiacskám — mondá a pap — te ma olyan vagy, mint egy angyal. Az égi angyalok nagyon szeretik ám a Jézuskát!

A pap erre megmagyarázta neki, mit kell majd tennie, azután átmentek a templomba, hol Józsikának a legszebb minisztráns-ruhát kellett fölvennie.

A plébános az oltárhoz lépett, kivette az Oltáriszentséget a tabernákulumból s egy ezüstszelencébe téve, hófehér kendőbe göngyölte s a burzába helyezte, melyet a gyermek nyakába akasztott.

Mély tisztelettel s bensőséggel szorítá ez keblére a drága kincset, a pap még valamit sugott neki halkán, mire mindnyájan kimentek a templomból.

Künn a gyermeket egy kosárba ültették, melyet a szolga hátára vett, egy égő lámpát a kezébe s egy mellékuton gyorsan távozott.

Ferenc kissé hátramaradt, csakhamar azonban ő is útnak indult kosárral a hátán.

Jeromos, a szolga, örömeiben és meghatottságában könnyezve lépkedett drága terhével előre. Hogy ő még valamikor Urát, Istenét hordozhassa, az soha még álmában sem jutott volna eszébe.

A gyermek csöndesen imádkozva ült a kosárban. Ferenc pedig utánuk szaladt, szintén imádkozva; feleuton elvált tőlük s a hegy baloldalán ment fölfelé, hogy a «Fekete falon» át jusson a kristálybarlangba, míg a szolga az erdőn keresztülmenve ért a sziklafal lábához, hol még egy jó órát kellett várnia. Egyszerre csak gyenge neszt hallott feje fölött, mely közelebb érve erősbült s pár pillanat múlva egy kötél vége esett lábai elé a földre, melyre Jeromos jó erősen rákötötte a kosarat, a fiút is odaerősítve egy szíj segítségével, azután éles füttyöt hallatott, mire megindult a kosár légi útjára fölfelé.

Clara Adoratrix.

(Folyt. köv.)

Az Oltáriszentség tiszteletének szabályai.*

1. Mentől gyakrabban ébreszszük föl magunkban azt a hitet, hogy Jézus Krisztus az Oltáriszentségben valósággal jelen van.
2. Mentől gyakrabban járuljunk a szentáldozáshoz, hogy szent Pál szavai szerint a bűnnek meghalva, az Istennek éljünk (Róm. 6. 11.), hogy aztán elmondhassuk az apostollal, hogy élünk, de már nem mi, hanem Krisztus él mi bennünk. (Galat. 2. 20.)
3. A lehető legjobban készüljünk a szentáldozáshoz.

* Dr. Szarniczky K. lebergi egyet. tanár «Üvazsanya» c. elmélkedő könyve és más művek nyomán írta Szémán István. Tízfilléres füzetekben kapható szerzőnél, Eperjes, főgimnázium.

4. A szentáldozás után legalább egy negyedóráig elmélkedjünk róla és társalogjunk Krisztussal.

5. Másokat is buzdítsunk a gyakori szentáldozásra.

6. Mentől gyakrabban áldozunk lelkileg.

7. Térdenállva és ne ülve imádkozzunk az Oltáriszentség előtt.

8. Valahányszor elmegyünk az Oltáriszentség előtt, akár az oltáron van, akár pedig a szentségházban elrejtve, fejezzük ki iránta legmélyebb hódolatunkat s másokat is buzdítsunk arra. A templom előtt elhaladva, ugyancsak azt tegyük.

9. Tehetségünk szerint igyekezzünk gondoskodni a szentmise-áldozathoz szükséges dolgokról.

10. Gondoskodjunk az oltár disztéséről, hogy az külsőleg is méltó helye legyen az Üdvözítőnek.

11. Valahányszor a pap tömjénezi az Oltáriszentséget, gondoljunk arra, hogy a mi ájtatosságunk is jóillatú legyen az Úr Jézus előtt.

12. Gondoskodjunk arról, hogy az Oltáriszentség előtt az öröklámpa éjjel-nappal égjen.

13. Imádkozzunk a méltó szentáldozás kegyelméért és a szentségtörő áldozások megszűnéseért.

14. Gyakran adjunk hálát az Oltáriszentség alapításáért.

15. Szívesen olvassunk és elmélkedjünk az Oltáriszentségről.

16. Ne sajnáljuk filléreinket az Oltáriszentségről szóló könyvekért, füzetekért és másoknak is adjuk azokat.

17. Őrizkedjünk a száj, a nyelv bűneitől, mert Krisztus Urunk azon át költözik belénk.

18. Irtsuk ki házunkból a káromkodást, esküdözést, átkozódást, az ördög nevének említését, a csúfolást és megszólast.

19. Szokjunk hozzá az Úr Jézus és a bold. Szűz neveinek tisztelettel való kimondásához.

20. A hozzánk tartozókat is szoktassuk erre.

21. Törekedjünk az állapotunkbeli tisztaságra.

22. Gyakoroljuk magunkat az önmegtagadásban, hogy testünk is egyre méltóbbá váljék az Oltáriszentség vételére.

23. Törekedjünk a jámbor életre, nehogy a világ azt mondhassa, hogy a szentáldozásnak nincsen foganatja rajtunk.

24. Elmélkedjünk az Úr Jézusnak a szentségben való életéről: hogy könyörög az Atyánál értünk, hogy hívogatja a bűnösöket, s hogy vigasztalja és emeli föl a fáradtakat és a szomorúakat.

25. Lehetőleg mindennap látogassuk meg az Oltáriszentségben levő Üdvözítőt s járuljunk elé úgy, mint a koldus a dúsgazdag elé, mint az üldözött védője elé, mint a beteg az orvos, mint a szolgálja az ő ura, mint

a gyermek atyja elé, úgy menjünk hozzá, mint testvér testvérhez, mint barát barátjához s tárjuk föl előtte szívünket, kéréseinket, vágyainkat:

26. Mikor a «Miatyánk»-ban azt mondjuk: mindennapi kenyerünket add meg nekünk, gondoljunk az Oltáriszentségre is és kérjük ezt az anyagi kenyeret is.

27. Gyakran imádkozzunk azért, hogy a szentáldozás nélkül ki ne muljunk ez életből.

28. Ha kellene, legyünk készek akár meghalni is a katolikus vallás ezen igazságaiért: *a)* hogy az Oltáriszentségben Jézus Krisztus valóságos teste és vére van jelen; *b)* hogy a kenyérből és borból a szinen (íz, súly, alak) semmi sem marad meg az átlényegülés után; *c)* hogy az Oltáriszentség legparányibb részében is Jézus Krisztus egész és valóságos teste és vére van jelen; *d)* hogy a legméltóságosabb Oltáriszentséget isteni tiszteletben kell részesítenünk; s hogy minden eszével élő ember köteles évenként legalább egyszer a szentáldozáshoz járulni.

29. Meg kell becsülnünk a papokat azért, mert hatalmuk van a kenyérnek és bornak Krisztus Urunk testévé és vérévé való átlényegítésére.

30. A templom pitvarában álló szegényeknek, mint Krisztus őreinek szívesen adjunk alamizsnát s buzdítsuk őket, hogy az Oltáriszentség tisztelétére imádkozzanak.

31. Imádkozzunk a hanyag papokért és azokért, kik halálos bűnben áldoznak, hogy az Isten térítse őket a jó útra.

32. Vasár- és ünnepnapokon adjunk alamizsnát a szentségtörések kiengesztelésére.

33. Ha halljuk, hogy Krisztus Urunkat bántalmazzák, gyakoroljunk valami önmegtagadást (térdeplés, böjt, templombamenés, hosszabb ájtatosság stb.) a sértés kiengesztelésére.

34. Ha a templom nyitva van és üres, legalább egy pillanatra térjünk be s imádjuk a szentségházban elrejtett Krisztus Urunkat.

35. Örömet szolgáljunk a szentmisenél s ezt másnak is ajánljuk.

36. Mozdítsuk elő a nagybetegek szentáldozását.

37. A tudatlanokat oktassuk ki, hogy miképpen fogadják a beteghez menő Üdvözítőt.

38. Imádkozzunk a haldoklókért, hogy meg ne haljanak szentáldozás nélkül.

39. Imádkozzunk a tisztítóhelyen szenvedő lelkekért s különösen azokért, akik az Oltáriszentség tisztelői voltak.

40. Különösen is tiszteljük azokat a szenteket, akik az Oltáriszentség iránt kiváló buzgalommal viseltettek. (Aranyszájú szent János, Nagy szent Vazul, Alexandriai szent Czirill stb.)

41. Gyakran mondjuk el ezen fohászimát: Dicsőíttessék és áldassék

a legméltóságosabb Oltáriszentség, most és mindörökön örökké. Amen. (100 napi bucsú.)

42. Minden csütörtökön végezzünk valami ájtatosságot az Oltáriszentség alapításáért való hálaadásképpen.

43. Nagycsütörtökön, mint az Oltáriszentség alapításának emléknapján, a legnagyobb áhitattal imádjuk azt.

44. Iratkozzunk be az Oltáregyletbe s másoknak is ajánljuk a belépést.

45. Mindezen módok közül válaszsunk tetszésünk szerint és körülményeinkhez képest s másoknak is ajánljuk, hogy gyakorolják bármelyiket is.

Jézus szenvedésének története.

3. Jézus elszakad tanítványaitól.

«És ő eltávozék tőlük mintegy kőhajításnyira.» (Luk. 22. 41.)

Ime egy más forrás, melyből újabb fájdalmak bugyognak.

«*Eltávozék tőlük.*» Ki? Kiktől? Krisztus az ő apostolaitól. Csak akkor értjük át ennek jelentőségét, ha meggondoljuk, minő gyöngéd szeretet kötötte össze a Mestert az ő tanítványaival. Nem szerette soha így az atya fiát, az anya leányát, a jegyes jegyesét, testvér testvérét, barát az ő jó barátját, Jákob Józsefet, József Benjamins, Jonathas Dávidot, mint Jézus az ő apostolait. Maga az Üdvözítő adott e szeretetnek hangot, midőn azt mondta: *Amint engem szeretett az Atya, én is szerettelek titeket.* (Ján. 15. 9.) A mennyei Atya előtt pedig ki lehetne kedvesebb, mint az ő isteni. Fia?! *Ez az én — úgymond O — szerelmes fiam, kibem nekem jökedvem telik.* (Máté 17. 5.)

De viszont az apostolok is szerették Jézust. *Maga az Atya szeret titeket, mivelhogy ti szerettetek engem.* (Ján. 16. 27.)

Minő fájdalmat okozhatott tehát az elszakadás! Miként a százados tölgy, miután gyökereit mélyen ereszti a talajba s azzal mintegy összenőni látszik, csak vad erőszakkal, gyökereit elszaggatva, ágait eltördelve téphető ki a földből: úgy Krisztusnak s tanítványainak elválása sem történhetett fájdalom s keserűség nélkül, mert lelkük, szívük csaknem egy volt. Hisz a gyöngéd viszonyban a lélek inkább annál lenni látszik, akit szeret, mintsem annál, kit éltet. Jézus elválva tőlük, némán rájuk tekintett, hisz a hatalmas fájdalomnak nincs szava. A tanítványok hulló könnyeikkel feleltek vissza. A fák lombjai közt halk sóhajok szállnak s a visszhang lágyan adja vissza a fájdalmas búcsuzó szavakat.

Elszakad tőlük . . . A pásztor juhocskáitól, a vezér katonáitól, a védő az ő védeenceitől, a tanító tanítványaitól. Szegény juhocskák, mit csináltok most, ha jó a farkas?! Keresitek a pásztert? . . . *Eltávozott.*

Harcokhoz még nem szokott katonák, kihez futtok, ha rátok rohan az ellenség? Talán a vezérhez? *Eltávozott.* Ó szegény árvák! Ime, *földállanak a föld királyai s a fejedelmek egybegyűlnek ellenetek* (Zsolt. 2. 2.) és *földadnak titeket a törvénszékeknek s a zsinagógákban megostoroznak titeket és a királyokhoz és helytartókhoz hurcolnak titeket.* (Máté 10. 18—19.) Kihez fordultok segítségért, oltalomért? A Mesterhez, Atyátokhoz, Jézus-hoz? *Eltávozott.*

De ne féljete! Nincs azért messze tőletek! *Csak egy kőhajításnyira.* (Luk. 22. 41.) Azért, ha veszély fenyegetne, csak kiáltatok föl hozzája, Ő meghallja. Ha háborúság s veszedelem zúdul rátok, testi vagy lelki, keresétek őt s megtaláljátok. *Csak egy kőhajításnyira távozott el.*

Azonban ennél sokkal távolabb van az Isten a bűnösöktől. *Nem egy kőhajításnyira, hanem amint magasan emelkedik az ég a földtől, annyira távol állanak az én utaim a ti utaitoktól.* (Izaiás 53. 9.) Az Isten és a bűnös között *nagy köz vagyon* (Luk. 16. 26.), emiatt a bűnösöktől messze áll az üdvösség. Ha a kis csibék kibujnak anyjuk szárnyai alól s jó a kánya, nagy veszedelembé hullanak, mert a vad madár elragadja amazokat. Ha a nap egészen lealkonyodik, a föld fölött sötétség terjeszti ki bús szárnyait. *Így, akik eltávoznak tőled, ó Uram, elvesznek.* (Zsolt. 118. 115.)

Így tett a tékozló fiú is. Elszakadt atyjától s messze tartományba méne. De mihelyt elhagyta a szülői házat, kezde szűkölködni s kíváná gyomrát megtölteni moslékkal, melyet a sertések falnak, de senki sem ada neki. (Luk. 15. 16.)

Valóban, én Jézusom, nem válik hasznunkra, ha elszakadunk tőled, hacsak egy kőhajításnyira is. Eszembe jutnak azok a lángoló szavak, melyeket Ozeas ajkaival üzensz hozzánk: *Jaj nekik, mikor eltávozom tőlük!* (Ozeas 9. 12.)

Miként a test összeesik s meghal, ha elszáll belőle a lélek, akként hal meg a lélek is, ha elhagyja a kegyelem.

Alázattal esedezem Hozzád a prófétával: *Uram, ne távozzál el tőlem!* (Zsolt. 34. 22.) A te neved Emmanuel, ami annyit jelent: *Velünk az Isten!* (Máté 1. 24.) Maradj velünk, ó fényes égi napsugár, mert ha Te lehanyatlasz, hamar *beesteledik.* (Luk. 24. 29.) Maradj velünk, örök élet forrása, mert különben elsenyved szomjúságtól a lelkünk.

Ti se esetek kétségbe, bűnösök! Mintha az, ki eljött, hogy *magához hívja a bűnösöket*, olyan messze volna, hogy ne hallaná meg sóhajaitokat! Halljátok csak az apostolt: *Egyiküntől sincs messze Ő.* (Apost. csel. 17. 27.) Ha feléje röpítéd lelkedet, meghallja, *mert nincs messze Ő.* Ha szemed-

ben megjelenik a bánatos könny, meglátja, *mert nincs messze Ő*. Ha kitárod feléje kezedet, karjaid közé esik s átölel, *mert nincs messze Ő*.

Ime az Istenember mintegy kiállva az oltár peremére, kitért karokkal kiált az igazak s bűnösök felé. Az igazaknak: *Jöjjetek hozzám mindnyájan, kik fáradoztok!* (Máté 11. 28.) A bűnösöknek: *Térjete vissza szívedekbe, szálljatok magatokba!* (Izaiás 48. 8.) Szálljatok magatokba a komolyság, a szigorú önfegyelmelés útján, kik eltávoztatok tőlem a bűnök virágos s szélesre taposott útján. Jöjjetek vissza a poenitentia útján, kik elszakadtatok tőlem a bűnös gyönyörök útján. A szemérmesség útján, liliomot tartva kezetekben s szívetekben, kiket elsodort tőlem a tisztátalanság posványos árja. Jöjjetek hozzám a mértékletesség útján, kik belemerültetek az evés és ivás mértékletlenségébe. Térjete hozzám, szegény bűnösök, hogy halljátok majdan a Biró szavait: *Jöjjetek, Atyám áldottai.* (Máté 25. 34.)

Lukácsy István.

Egy égből hullott levél.

A KÉT ÖREG házastárs egymás mellett ül a kandalló mellett. Egy kis lámpa vet világosságot arcaikra, melyekre az évek és a szenvedések rávésték letörölhetetlen nyomaikat.

Nem kell beszélniök, hogy értsék egymást. Ugyanegy gondolat nyomja szívüket, mely két hosszú hét óta nem változott még meg. Lelküket betölti valaki, aki testi szemeik előtt nincs jelen, de annál inkább lelki szemeik előtt, aki nekik több saját maguknál s aki az ő két szívükből *egy* szívet csinál, egy örökre megtört szívet. Házuk, árván az ő legédesebb szerelmétől, siratja elveszett örömét, eltűnt ékességét.

Egyetlen, oly nagysókára született lányuk vigasztalta meg s tette derüssé az ő megpróbáltatásokkal, jól végzett kemény munkálkodással teli életüket. Vele minden árny eltűnt, minden seb behegedt. E kis angyal jötte az ő életük purgatoriumából valóságos édent csinált.

Ahogy a gyermek növekedett, a szülők is visszafiatalodtak. Hónapról-hónapra, évről-évre, visszatért bizalmuk az életben, leszoktak a remegésről s a könnyekről. S amint egy kedves virág szétárasztja maga körül illatát, a lányka is egyre serdülvén, rájuk árasztotta cirógatásainak édességét, tiszta jámborságának, szüzi gyöngédségének kedvességét.

De egy napon, e tiszta szép fiatalságnak bimbónyílásakor, valami titkos fuvallat — az irgalmasságnak vagy az igazságosságnak fuvallata? — csapott le a szerény otthonra s a bizalmat aggodalomra változtatta, a mosolyt könnyekké, a jövő reményeit halál-fenyegetésekké.

Amint a lány lassanként hervadozott, úgy a szülők szíve is. Az ember nem tudta volna, hogy hármuk közül ki költözik el hamarabb.

A leány szállt föl angyalnak, mosolygó agónia után, mely oly rettenetes síralmas volt a szülőknek!

Ezért üldögélnek most oly hallgatagon az öregek egymás mellett.

Ezért vannak már két hét óta szinte valami gyötrelmes álomban, szenvedésük, elhagyatottságuk örvényében. Még a kis szobájába sem tudtak belépni a drága eltávozottnak.

Hogy zúgolódtak volna — erre nagyon is jó keresztények voltak; hogy imádkoztak volna — erre pedig nagyon is össze volt törve lelkük. Nem volt erejük sem lázongásra, sem megnyugvásra.

Ezen a napon már valahára fölcúsódott a vén katonáé a test és lélek e halálos álmából. Fölemelte lassan fejét, megfogta neje kezét s így szólt: «Eleget sírtunk már, most cselekednünk kell. Menjünk be az ő szobájába. Kell, hogy bemenjünk. Találunk talán ott valami emléket, valami figyelmeztetőt, valami utolsó meghagyást». S bár egymásra támaszkodva, de mégis inogva, alig merve egymásra nézni, kinyitották az ajtót s beléptek a kis szobába, hol drága leányuk kilehelte édes lelkét.

Semmi sem változott el ottan. Minden mozdulatlan maradt, szinte megrögzítve a haláltól. A feszület, a Szűz Mária-kép, a szentelt galy, az első áldozási s a bérmálási emlék úgy néztek le az elhagyott nyoszolyára, mint égi barátok.

Egyszerre térdeltek le az ágy elé, homlokukat ráhajtva; így sírtak és imádkoztak sokáig. Ez az imádság, az első a rettenetes nap óta, teljessen megerősítette őket.

A leányuk asztalkája vonta most figyelmüket magára. Szétszórt papirok, elkezdett feladatok heverték rajta. Majd észrevevén azt a kék fedelű füzetet, hova ő gondolatait, kedvenc imáit szokta beírni, valami nyugtalanságot éreztek; valami biztatta őket, hogy hátha van az ő lelkének valami darabja ott hátrahagyva számukra?

Fölvették, megcsókolták s úgy nyitották ki. Egy négy-rét hajtott papiros, szinte levél, esett ki abból, lassan forogva hullott alá, mint megsebzett galamb.

Reszketve vették föl s valami vallásos előérzettel bontogatták ki. Fölsimerték leányuk irását.

Dátum, aláírás nem volt. De mégis levél volt ez, friss levél, a síron-túlról, melyben leányuk egész szívét hagyta nekik hátra. Ez volt írva benne: «Egy angyallal több az égben».

Anyám, édes jó anyám, ne sírj sokat ezen a levélen. Az égben vagyok, Jézusunkkal és a szent Szűzzel, a jó Isten karjaiban, fehér ruhában, liliomokkal megkoszorúva. Az angyalok testvérkéjüknek hívnak, a szentek oly kedvesen simogatnak.

Tegnap volt, hogy elhagytalak benneteket, édes jó anyám, hogy az

édenbe szálltam el. De vigasztalódjatok, csak látszatra hagytalak el. Az Istennel vagyok s így mindig veletek; mindig az O világosságában látalak benneteket, szebbeknek s ezerszerte jobban szeretlek most, mint előbb.

Nem engem visznek ma el a temetőbe, csak testruhámat, melyet az Egyház a jó Isten földjében vet el, honnét majd szebben kél ki egy napon, oly szépen, mint Jézus alakja, kit én oly boldogan csodálok most.

Atyám s többi szeretteim, vigasztalódjatok. Oh, ha egy cseppjét ejthetném lelketekre annak a gyönyörnek, mellyel Jézusom és Szűz Anyám áraszt most el engem, rögtön megszűnnétek könnyezni. De lehetetlen, hogy most még felfogjátok e gyönyört s azért sírtok.

De könnyeitek még sem bántják a jó Istent. S amint azokat a feszület tövébe hullatjátok, én egy arany-csészébe fogom fel őket; drágakövek lesznek majd belőlük, majdan koronát csinálok belőlük nektek. Mert hiszen mind ide fogtok kerülni, édes jó lelketekkel.

A viszontlátásra hát, szeretteim, a viszontlátásra. Bátorság, bizalom; majd azután sohasem hagyjuk el egymást.»

E nap óta, ez áldott perc óta, melyben oly szépen csengett szívükbe szeretett halottjuk szava, melyet a vigasztaló Isten adott a halála előtti napon a leánya tollára, e perc óta nem sírtak többé, vagy ha sírtak is, boldogan sírtak.

A nagy rendelet.

EZEN HOSSZASABB bevezetés után* térjünk immár rá fejtegetésünk tulajdonképeni tárgyára: az 1905. dec. 20-án kibocsátott pápai rendeletre, melyet rendkívüli jelentősége miatt valamely nagyobb kath. gyűlésen igen találóan csak a «nagy rendelet»-nek neveztek. Azt tartom ugyanis, hogy semmivel sem győzhetnének meg hamarabb a gyakori szentáldozás üdvösséges voltáról, mint e rendelet egyszerű, világos fejtegetése által.

Előbb azonban pár szót a rendelet jellegéről. Kél dolgot kell benne jól megkülönböztetnünk: a közelebbi és távolabbi célját. Legközvetlenebb célja a rendeletnek a gyakori szentáldozáshoz szükséges feltételek megállapítása és az e kérdés körül támadt vita megszüntetése. E tekintetben tehát a pápai rendelet föltétlen meghódolást követel, úgy hogy ezentúl nem szabad többé senkinek más föltételeket szabnia, mint amelyeket a rendelet világos szavakkal meghatároz.

De bennfoglaltatik a rendeletben még valami. A Szentatyának rendeletével egyúttal az a célja is volt, hogy a híveket rábírja, hogy minél gyakrabban, ha lehet naponkint az Úr szent asztalához járuljanak. Mivel

* E közlemény utolsó két számunk «Napkeltekor» című vezércikkének kifejtése.

ez nem parancs, csak a Szentatya óhaja, kívánsága: e pontban a rendelet természetesen nem kötelez bűn alatt.

De azért így is bír kötelező erővel; nem bűn alatt kötelező erővel, mint épen mondtam; hanem a szeretet és méltányosság, az Úr Jézus kívánságának kötelező erejével.

Mert ime, k. hívő, az Új-Szövetségben az Úr nem szól többé közvetlen népéhez, mint egykor az Ó-Testamentomban; hanem megalapította szent Fia által e földön egyházát, reá hagyományozta a szent Lelkét és azt mondotta egyháza oszlopainak, az apostolok és azok utódainak: «Aki titeket hallgat, engem hallgat; aki titeket megvet, engem vet meg.»

Aki tehát az egyházat s első sorban annak látható fejét, Krisztus földi helytartóját, a római pápát hallgatja, mikor mint római pápa szól, az mintha magát az Istent hallaná, aki szent Lelkével igazgatja és sugallja. S ez nemcsak akkor áll, mikor szigorú parancsot ad, hanem akkor is, ha jelentősebb rendeletet bocsát ki és abban az egész egyházat érdeklő óhaját, kívánságát fejezi ki. Nem kötelez bűn alatt; de azért ez is az Isten akaratát, az Isten óhaját, az Isten kívánságát tolmácsolja nekünk.

A naponkénti szentáldozásra vonatkozólag a rendelet még külön ki is nyilvánítja, hogy a Szentatya akarata teljesen megegyez Krisztus ama forró kívánságával, mely őt a legméltóságosabb Oltáriszentség szerzésében vezette. Hogy tehát a gyakori és naponkénti szentáldozás Krisztus forró kívánsága. Tartsd ezt az egész további fejtegetések során szem előtt.

Céлом különben a pápai rendelet fejtegetésével az, hogy meggyőzelek róla, k. hívő, hogy a gyakori és naponkénti szentáldozás csakugyan a Szentatya komoly akarata és nyíltan bevallott szándéka, és hogy kimutassam, mit követel tőled a rendelet, ha naponként akarsz áldozni. E két szempont szerint tárgyalom a rendeletet. Céлом tehát inkább oktató, mint buzdító; de ha szem előtt tartod, amit fönnebb mondtam, hogy t. i. a pápai rendeletben az Úr Jézusnak kívánsága nyilatkozik meg, tehát hogy O az, aki téged oktat és hív, akkor e fejtegetés egyúttal a leghatásosabb buzdítás is lesz. Mert nem emberi szó, hanem az Úr szava az.

(Folyt. köv.)

Klett István S. J.

A tisztaság érdekében.

QANAP egymásután jelennek meg a munkák a nemi életről. Egész halom könyv. Mind bizonyos időközökben, midőn már az egyik érdekeltsége elmúlt, jön egy másik. És — de nem, épen nem csodálatos, mindig elfogy minden kiadás, a könyvkiadók ezeket zsebelnek el a nemi élet érdekében. Mindegyik munka csak tudományt akar terjeszteni; a

tiszta erkölcs érdekében íródott, de nem kell nagy tapasztalat hozzá, hogy több bűnt okoz, mint van. Erényt egy olvasójában sem kelt.

De mégis e sok irat mutatja, hogy korunk nyomás alatt áll, óriási érdek fűzi valamihez: a nemi élethez. Nem is ehhez, hiszen ez Isten gondolata szerint is lehet, sőt kell lennie. Szentek vannak, akik mutatják. Hanem a mai kort érdek fűzi és vonzza a nemi erkölcstelenséghez. Művészet, tudomány, erkölcs nevében hirdetik az erkölcstelenséget. Törvényeket hoznak ellene s ép e törvényeket szegik meg a törvényhozók legtöbbször; és ép e törvényeket játsszák ki legtöbbször minden ügyvédi furfangosságot meghaladó találékonysággal. És e szellem terjed. Átragad egyikről a másikra. Önkéntelenül közeledünk lefelé. Még aki nem is akarja, még aki küzd is ellene, a környezete miatt változik a felfogása, lazább, engedékenyebb lesz. Nem csoda. Ha mindig füstös, piszkos levegőben járunk, a legtisztább ruhánk is fekete, piszkos lesz! Óvni akarják a fiatalságot, titkolni előttük a bűnt. Lehetetlen. Utcán látják meg a bűnt, oly szemérmertlenség uralkodik manapság. Rendőr, ha van is, hátat fordít. Ujságban, regényben kinyomatják, akinek csak egy jut kezébe, mindent megtud. Plakátok hirdetik az erkölcstelenséget, képek, «művészi» képek és «ánszich-tok» izgatják a vért. Óvni, titkolni ily körülmények közt lehetetlen.

Sokan tehát azt mondják: felvilágosítás, ime ez kell. Kell? Kelleni nem kell, mert úgyis megvan. Óvás, titkolódzás nem használ, felvilágosítás nem lendít semmit a dolgon; hanem más kell, valami más, ami minden felvilágosításnál, óvásnál többet ér: erősítés és bátorság, ez már igenis kell. Mert ez nincs.

Az ember szinte kétségbeesik, látva, hogy minden tudomány, minden eszköz hiábavaló, Fiatalkorukban már rohannak saját maguk vágta sírba. Mít tegyünk?

Már kezdenek észretérni. Kongresszusokat tartanak s javítani akarják az erkölcsöt. Rengeteg sokat tanulmányoznak és beszélnek. Filozófiai és fiziológiai megfigyeléseket végeznek, mértékekkel mérik a lélek energiáit, pszichológiákat írnak és — még sem tudnak hatni, még sem tudnak eredményt elérni. Miért? Mert látják ugyan a jó utat, de nincs erejük rálépni és rajta előrehaladni. Megmutatják a világnak, ha erre még, biztos örvénybe jutsz. De a víz sebes, sodra nagy s az emberek mégis csak az örvény felé sietnek. Nem elég hát csak tudóskodni, levezetni a tételt, megmutatni a veszélyt, hanem kell módot is adni hozzá, hogy ezt a veszélyt élkerülhessük, kell erőt is teremteni, hogy a világ áramának ellenében is a csendesebb és biztosabb vizek felé evezzünk. Szicília és Karib-disz tudjuk, hogy biztos veszély, de tudjuk-e, mi ment meg tőlük? Erre a világ fiai nem felelnek. Nem tudnak felelni, nem tudnak adni erőt, szellemet, érzületet, hangulatot.

S e kétségbeesett helyzetben megszólal egy más világ szelleme, melynek országa nem e világból való. Csendes ádventi szürkületben, midőn az ember mindegyre jobban érzi, mily tehetetlen és tudatlan; és keresi mindig jobban a menekülést, — egy fénysugár támad, mely nemcsak világítani tud, nemcsak mutatja a jó utat, hanem erőt is ad, tud adni, hogy az igaz cél felé tarthassunk. 1905. dec. 17-én adta tudtára X. Pius Pápa titkárának, hogy ő kívánja és óhajtja: a *gyakori*, sőt a *mindennapi szent áldozást*.

A fénysugár sokat megvakított, mint Saul, sok papot kétségbeejtett. Egy hang volt ez az égből. Nem értették. Mások voltak szokva, másban nevelkedtek. S ez a régi nevelés még ma is nyomasztólag hat reánk. Sokan nem értették e szótátot. Nem is akarták érteni. De tudta, előre látta ezt is X. Pius, azért hát megparancsolta (a dekretum 9. pontja), hogy e tekintetben az egyházi írók mindenféle vitatkozástól tartózkodjanak. Ne szóljanak ott, hol a szentírás szólott, ne vitatkozzanak arról, melyet ő: a pápa, a szentírás és Jézus szellemében kinyilatkoztatott. Fölösleges is. Mert hiszen ezzel megadta szentséges Atyánk azt az *erőt*, mit a világ eddig hiába keresett.

Nincs más orvosság az erkölestelenség, a tisztátalanság ellen, mint az az erő, mely az Oltáriszentségből árad.

Mert erő kell hozzá. Akármit írjon is Paulsen és más az akarat neveléséről! Nevelheti az akaratot (kell is nevelni), de erő nélkül mégis csak érzékek alá kerül az. Erő! És mi erre eddig nem gondoltunk! Azt mondtuk: Fussatok és legyetek, mint a gyalogfenyő az út mellett. Vigyázzatok, imádkozzatok és meneküljete... Az eredmény nem volt megfelelő, nem volt az, amit vártunk. Bizalmatlanok lettünk magunkkal szemben s félénkekké tettünk másokat is. Az eredmény: a félénkeken, remegőkön diadalmaskodott — az ellenség. Más a győzelem harca, más a fogása. Bizalom, bizalom kell önmagunkban, magunk erejében. Igen. Mert ha Isten velünk, ki ellenünk?... S Isten velünk van. Az ő ereje véd. Ő ad nekünk is erőt, ő van velünk, ő harcol velünk. És mily boldogság és mily bátorság ott harcolni, hol tudjuk, hogy mienk a győzelem. «Bizzatok — úgymond — én meggyőztem a világot!...»

Így kell ezután harcolnunk. Bátorsággal, bizalommal s annak öntudatával, hogy győzni fogunk. Lehetetlen csatát vesztenünk! És ezt a győző öntudatát az Oltáriszentségben jelenlevő Úr Jézus adja nekünk. Aki gyakran áldozik, azzal vele van az Úr! Az hatalmas, az győz.

Miért maradtok meg hát, ti Krisztus apostolai, a régi világ szellemében? Miért tartjátok vissza a híveket, midőn ők óhajtják Jézust, midőn *nekik joguk van* áldozni gyakran, sőt mindennap? Miért féltetek, hogy így közömbössé lesz a szentáldozás, midőn magatok szintén mindennap járul-

tok az Úr asztalához? Miért nem akarjátok Krisztus parancsát, az ő helyettesének rendeletét végrehajtani, midőn ő kihirdette, hogy halálos bűn nélkül, csak tiszta legyen a szándék, mindenki mindennap járulhat az Úr oltárához? Midőn megtiltotta, hogy erről vitakozzunk, midőn minden felelősséget magára vállalt! Miért? Feleljetek magatok, nem akarok találgatni s nem akarok ítélni, csak egyre kérlek benneteket, ne feledjétek: «Aki engem eszik, örökké él!» — úgymond Jézus.

Talán példákra hivatkoztok: Ince mindennap, vagy legalább is gyakran áldozik, mégis mily ítélkező, mily haragos stb. ez az ember! Jó, elhiszem, sőt tudom. Mert gyarló az ember, míg e földön él. De erős a meggyőződés, hogy ha az az illető nem áldozott volna annyiszor, még több gyarlósága, sőt hibája is lenne s ami fő: nem tudná magát tisztán megőrizni. — Meg aztán csak akkor van hatása az ételnek, ha kívántuk azt, ha jó étvággal fogyasztottuk azt el. Ki nem így tesz, aki csak külsőségek miatt, csak immel-ámmal, étvágy nélkül, vágyakozás nélkül áldozik, nem tiszta szándékból teszi: nem szabad áldoznia. Mert csak ez lehetséges: vagy szent lesz az ember, vagy ördög. De szint kell vallania. Sokáig nem bírja. Nem is kell félni, hogy ez utóbbi eset forduljon elő: már előbb abbahagyja a gyakori áldozást. Azért hát csak rajta. Gyakori, mindennapi áldozás! Ez legyen elvünk! Más nem segít rajtunk.

Nem is merem leírni, pedig mindenki tudja, hogy ifjúságunk 99 százaléka rabja a tisztátalanságnak. Statisztika bizonyítja. Sír a lelkem, midőn látom ezeket a szeretett lelkeket! Szeretném nekik adni egy felnőtt férfi gondolkozásmódját, szeretnék mindig mellettük lenni, mindig figyelmeztetni őket: önmagad teszed tönkre, önmagad rabolod el lelked üdvét, tested erejét! De nem tehetem. Megteheti azonban ezt az, aki mindenható! Ott van az Úr Jézus. Az Oltáriszentségben. Ha ki magához veszi, annak átalakítja gondolatait, ha ki hozzájárul gyakran, azt nem hagyja el, mindig mellette lesz; ha ki mindennap szólítgatja, ő viszont figyelmezteti, védi: Önmagad teszed tönkre, önmagad rabolod el lelked üdvét, tested erejét!...

Gondolkodhatunk, kongresszusokat tarthatunk, mértékkel mérhetjük a lélek energiáit, könyvtárakat olvashatunk végig pszichológiáról, fiziológiáról; a legjobb szándékkal lehetünk; sírhatunk a bűn romboló hatásán, óhajtjuk a jót, kibeszélhetjük a tudónket, lelkünket, — ha nem vezetjük oda a lelket az Úr Jézushoz, semmit se tettünk, mivel nem adtuk meg neki azt, amire szüksége van, mert nem is adhattuk meg, magunknak sincs: *nem adhattunk neki erőt!* De mutassuk meg neki a tabernákulumot, vezessük Jézushoz s áldozunk vele együtt, majd lesz ereje neki is, lesz erőnk nekünk is! Mert ád az, kiről mondatott: Ő az erő, a hatalom, az ige: Ő nélküle nem lett semmi s ami lett, általa lett!...

Igy cselekedve, lehet reményünk, hogy amiért mindennap imádkozunk: eljön az ő országa közénk!

S ha eljön hozzánk, akkor lesz erőnk. Lesz erő a fiatalságban is. Lesz bátorság szembeszállni a csábítóval és lesz kitartás legyőzni őt. S ha tán mégis ideig-óráig elbuknék a gyarló ember, újra fölkel s a tékozló fiú példájára lesz bátorsága az ő atyjához visszatérni. Lesz bátorsága bevalani bűneit, lesz bátorsága magát nem mentetgetni. Lesz bátorsága szólni: Atyám, én tudom, hogy az egész világ gonosz; Atyám, én tudom, hogy az egész világ tisztátalan, erkölcstelen; tudom, hogy sok a kísértés és nehéz a győzelem! De, Atyám, én azt is tudom, hogy ha az egész világ tisztátalan is, hogy ha nem lenne egy se, ki melléd állana; Atyám, én tudom, hogy mindez nem mentene ki engem! Én tudom, hogy nekem még akkor sem szabadna tisztátalannak, becstelennek lennem! Azért hát irgalmazz és legalább béreseid közé végy föl engem! — Ily erőt csak Isten adhat!

Ha ezt el akarjuk érni, ne tiltsuk, hanem hívjuk, bátorítsuk a lelkeket a tisztaság forrásához. Ő is mondja, kisdedeknek is mondja: «Hagyjátok őket hozzám jönni és ne tiltsátok őket!...»

Ne tiltsuk, hanem hívjuk. Lesz látszatja, lesz hajása. *Erős* lesz a lélek, *erős* lesz a test. És jobb nap virrad szegény magyar hazára!

Dr. Mattyasóvszky Kasszián.

Az Oltáriszentség a vasuti sineken.

HÓNAPOKBAN történt Uhorszke mellett Csehországban az az iszonyú vasuti szerencsétlenség, amelynél többek életüket veszítették. Mihelyt a szerencsétlenség híre Blacák redemptorista atyának a füléhez jutott, rögtön sietett a szerencsétlenség színhelyére az egyház kegyszereivel a szerencsétlen sebesültekhez és haldoklókhoz s akik csak óhajtották a halotti szentéseket, mindazoknak föl is adta, aztán sorba járta őket, vigasztalta isszonyú kínjaikban, letérdelt mindegyikük mellé a vértócsába és gyengéden a fölökbe sügta a vigasztaló szavakat és felindította velük a tökéletes bánatot. A halál percében mindnyájuknak jól esett az önfeláldozó pap ember-szeretete és egy sem utasította vissza az egyház vigasztalását. Sőt egy zsidó is megfogta a katolikus pap kezét és megköszönte azon vigasztaló szavakat, melyekkel haláltusájában még őt is kitartásra és Isten akaratában való megnyugvásra biztatta. Hisz a katolikus tan szerint a tökéletes bánat a keresztséget is pótolja ilyenkor. És a zsidó, dacára isszonyú kínjainak könnyek között hálálkodott a jó papnak.

GYAKORI SZENTÁLDOZÁS

Rovatvezető: REVICZKY ALADÁR.

Ne féljünk a gyakori szentáldozástól.

EGYKORON AZ ÉDES Üdvöztető megjelenvén Margit-Máriának, neki mondá: «Leányom, ha nem rendeltem volna a legméltóságosabb Oltáriszentséget, én ezt megtenném most, hogy meglegyen az élvezetem szeretetből szivedben megpihenni». E napon, amely nagypéntek volt, Margit-Máriának nem volt alkalmja a szentáldozást magához vehetni; de a vágy birni szeretetteljes Üdvöztőtjét benne oly nagy és gyöngéd volt, hogy ennek viszonzásául Jézus neki az imént idézett szavakat mondotta és a zárda évkönyvei hozzáteszik, hogy ez időben Margit-Mária a kezében szemetet tartott.

Ezen szemét, ezen anyagi por pedig nem volt egyéb a szellemi por jelképénél, amely a bocsánandó bűnök, az Isten szolgálatában való hanyagságok és a felebarátainkkal való érintkezésben felmerülő hidegség alakjában rakodik le a lelkekre.

Valóban, ne féljünk a tökéletlenségek ezen pora dacára sem az Úr asztalához járulni; mert hiszen épen ezen szemét láttára mondotta Jézus e szavakat: «Leányom, ha nem rendeltem volna a legméltóságosabb Oltáriszentséget, én ezt megtenném most, hogy meglegyen ez élvezetem szeretetből szivedben megpihenni». A feltétele ennek csak az, hogy boldog Margit-Mária példájára pontosan teljesítsük hivatásbeli kötelességeinket és fogadjuk el nagylelkűen ezen muló élet szenvedéseit. Margit-Mária szokta ugyanis mondani novicainak: «Mi akadályoz meg bennünket abban, hogy szentek legyünk, mikor szívünk van, hogy szeressünk és testünk, hogy szenvedjünk?!»

(Lémann József kanonoknak az eucharisztikus papoknak 1910. június havában tartott beszédéből.)

Fordította franciából:
Jeszenák Gábor báró.

Károlyi Sándor buzgósága.

HIREK KURUC generális, *gróf Károlyi Sándor* vallásosságáról érdekes adatokat mond el Éble Gábor, «A nagykárolyi Szentháromság-kápolna története» című imént megjelent könyvecskéjében. Bennünket főképen az a körülmény érdekel, hogy a buzgó főúr gyakrabban járult a szentáldozáshoz. Kivált az általa alapított Szentháromság-kápolnában szeretett ájtatoskodni. Maga jegyzi föl naplójában, hogy pl. 1725. máj. 27-én, 1727. dec. 31-én, 1729. máj. 1-én meg 1740. jun. 12-én ezen kápolnában végezte el szentáldozását. A különböző napok mutatják, hogy évente gyakrabban szokott a szentáldozáshoz járulni. 1727. esztendő alkonyán megható módon végezte hálaadását; dec. 31-éről e sorokat veti papírra: «Mind Kaplonyban, Károlyban és az szent Háromság kápolnájánál hálaadással devotiókat tettem. S ugyan említett kápolnában Istenemnek szent malasztjából s ingyen kegyelmébül áldoztam is...» 1740. junius havában eme följegyzést találjuk naplójában: «12-én volt közel 4 ezer emberből álló processiónk a szent Háromság kápolnához, holott Istennek kegyelmébül gyóntam és áldoztam». Ime, egy gyakori áldozó főúr képe a kuruc időkben!

A Rákóczi-időben II. Rákóczi Ferenc s Károlyi Sándor buzgósága épenséggel nem egyedülálló. *Mikes Kelemenről*, ki a nagy Rákóczival megosztotta a száműzetés keservét, ismeretes pl., hogy gróf Petki Dávid névnapja alkalmából a gróf lelki üdvéért följánlt három szentgyónást és áldozást s különféle egyéb ima- és erénygyakorlatot.

Lelkesedünk a kuruczok vitézségén; kövessük hát őket mély vallásosságukban is!

T. K.

Negyedszázad után.

RITKA szép ünnepély keretében ünnepelték a kiskúnmajsai hivek szeretett plébánosukat, *Varga Mihály* esperest, p. tb. káplánt, a kiskúnmajsai Oltáregyesület igazgatóját, 25 éves áldozópapsága alkalmából. Az örömnünnepély, melyre Szomor Béla helyi káplán küldöttségileg kérte föl a jubiléumot, július 16-án délután fél 7 órakor kezdődött a leányiskola nagytermében. Az ünnepélyre a fáradságot nem ismerő, Miasszonyunkról nevezett apácák színlelőasztalt rendeztek a helybeli hölgyek és urak közreműködésével.

A program a következő volt: 1. Üdvözlő ének: dr. Szemethy Gézától. Előadta Marschal Endre úr kísérete mellett a hölgyénekkar. 2. Alkalmi óda. Irta Kovács József hittanár, szavalta Törtely Ilonka k. a

3. Erkel F.: «Óh ég Ura, kérünk», előadta az énekkar. Ezután következett «Gedőváry Ilona», vagy «A gyermeki szeretetnek példányképe» c. színmű előadása.

A nagyterem zsúfolásig megtelt örömtől sugárzó arcokkal, akik az előadást a legnagyobb figyelemmel hallgatták.

A minden tekintetben sikerült előadást fokozta a még sikerültebb élőkép, melyet iskolásgyermekek adtak elő. Minden gyermek élővirággal kezében, fonta a csokrot, melyet a jubiléumnak nyújtottak. Az ünnepélyt a kiskúnmajszai hívek áldozatkészségéből szerzett szép ajándéknak, egy aranykehelynek átnyújtása zárta be.

Ezek után a jubiléum szívéhez szóló szavakban köszönte meg a zárda vezetőségének és a szereplőknek fáradózását és a szerető híveknek megjelenését.

A boldogságban uszó hívő népsereg hazament, várva a másnapi ezüstmisét.

Másnap a papság és a nép körmenetileg mentek a jubiléumért a plébániára.

A szentmise 9 órakor kezdődött, melyre a nagy templom zsúfolásig megtelt. A jubiléum a templomba érve, a «Te Deum»-ot intonálta. Majd teljes segédlettel szentmiséjét kezdte. Evangélium után Porubszky József csongrádi apátplébános lépett a szószékre, ki szeretettől áthatott szavakkal méltatta a jubiléum 25 éves működését és érdemeit, melyeket a szentségi Jézus imádásának terjesztésében szerzett. A szentmise fényét emelte Gludovatz Károly dr. latin miséje, melyet a helybeli hölgyénekkar adott elő.

Mise után tiszteletét tette a jubiléumnál: a kerület orszgy. képviselője, Kovácsi Kálmán; az elüljáróság, Benkovits István főjegyző vezetésével; a helybeli iskolaszék, Veszelka József vezetésével; az oltáregyesületi hölgyek, özv. Büchlbauerné úrhölgy vezetésével; a tanítók, Farkas Ede főtanító vezetésével; végül a kerületi papság nevében a félegyházai plébános, Toldy Jenő intézett a jubiléumhoz szívéhez szóló beszédet.

Délben fényes ebédet adott a jubiléum, melyen szebbnél-szebb pohárköszöntők hangzottak el. Elsőnek a jubiléum szólalt fel s köszöntötte az egyház fejét, X. Piust, a megyés főpásztort, a királyt és a tiszteletére megjelent vendégeket. Majd Porubszky apát s a többi vendégek éltették a jubiléumt. A vidám társaság délután 5 órakor oszlott szét, még egyszer sok és tartós boldogságot kívánván a jubiléumnak.

Varga Mihály ezüstmiséje a magyar eucharistikus társadalomnak is ünnepe. Lapunk táviratilag üdvözölte a jubiléumt, ki acéltollával egy negyedszázad óta védi az Oltáriszentségben élő Jézus szent érdekeit.

GYERMEKVILÁG

Rovatvezető: DR. SZYLLABA EMIL.

A jó gyermek a szentségi Jézus Anyjánál.

BEDVES GYERMEKEM! Október közeledik, a rózsafüzér hónapja. A lelki virágok már mindenfelé megnyitják kelyhecskéjükét, mely a harmatcseppektől úgy ragyog, mint valami gyémántos korona. Az Úr Istennek im kedve telik abban, hogy nekünk örömet szerez a megszámlálhatatlan sok virággal. Az Úr Jézus is boldog, mikor a szentségházból látja, hogy ti mily vidáman és ártatlanul játsztok a virágos mezőn.

S az anyaszentegyház, ez a jó lelki anyánk, mit tesz, midőn elérkezik lelki virágdíszével a szép ősz? Az évnek ezt a hónapját a boldogságos Szűz Máriának szenteli. Úgy tesz, mintha mondaná: «Nagy Isten! a mult hónapokban a te szent asztalodhoz vezettem az én virágaimat, az első áldozó gyermekeket és te most a te szép virágaidat adod nekünk: följajnlom ezt a szép hónapot a te legszebb égi virágszálodnak, a boldogságos Szűz Máriának!»

Gyermeke vagy az anyaszentegyháznak, mert ő keresztelt meg és ő táplálja lelkedet a legfölségesebb Oltáriszentséggel: fogadj szót neki és tiszteld te is különös módon a boldogságos Szűz Máriát e hónapban. Gyermeke vagy Szűz Máriának is, mert gyermekévé fogadott s az ő Fia az, akít a kenyér színe alatt magadhoz veszel: örülj, hogy neki szolgálhatsz az egész hónapon át.

Tedd meg Szűz Mária kedvéért ezeket:

1. Ha tartanak nálatok rózsafüzér-ájtatosságot, járj arra nagy örömmel s légy azon ájtatosan jelen.

2. Még ennél is nagyobb öröme lesz az Isten szent Anyjának, hogyha e hónapban sokszor lát téged áldozni.

3. Végezz e hónapban legalább egyszer Szűz Mária példájára szentséglátogatást. Végezd úgy, mint a mult hónapokban szent Alajos emlékére.

Olvasd el, amit e füzetben találsz e cím alatt: «*A gyermek Szűz Mária a jeruzsálemi templomban*» s ha ezt elolvastad, mondd el a templomban lassan és ájtatosan az utána következő imákat: «*Szentségimádás Szűz Mária példájára*».

Gyermekek öröme.

1. **Ott lakik a mi Urunk.** «Sun» amerikai ujság hozta a következő kis hírt. A katolikusoknál szokásban van, hogyha templom előtt elhaladnak, a férfiak kalapot emelnek, az asszonyok pedig a templom felé tekintetet vetnek. Így láttuk ezt a legutóbbi (1909.) tűzoltói felvonulás alkalmával Newyorkban. Két hölgy nézte a felvonulást a Vanderbilt-palota lépcsőzetéről. Nézik a felvonuló tömeget s az egyik csodálkozva mondja a másiknak: «Veszed észre, hogy az emberek ott ama ház előtt többnyire mind megemelik a kalapjukat. Nem értem, mit jelentsen ez?» Egy kis fiú állott közelükben, aki kételyüket imígyen oszlatta el: «Katholikus templom előtt haladnak s tudják, hogy *ott lakik a mi Urunk!*»

2. **Szentséglátogatás.** Falusi iskolában történt. A hitoktató első szentáldozásra készítette elő tanítványait. Buzdította őket a többszöri szentséglátogatásra. Kitűnt ebben egy leányka. Gyakrabban meglátogatta az Úr Jézust, amikor csak szerét tehette. Néha azonban zárva találta a templomot, de a leányka szeretete talált arra is módot, hogy az Úr Jézusnak bemutat-hassa hódolatát. Megkerülte a templomot s ott a szentély falát abban az irányban, amelyben a főoltár volt, tiszteletteljesen megcsókolta.

3. **Mester, hol lakol?** Vegyes vallású községben javították az evangélikus templom orgonáját. Iskolából menet betértek a fiúk a templomba, voltak közöttük katolikusok is. Az evangélikus fiúk nem igen respektálták a hely szentségét; a sípokat megfújták, padokon ugráltak, szóval nem igen épületes viseletet tanúsítottak. A templomból kijövet megjegyzi az egyik katolikus fiú: «A mi templomunkban nem volna szabad így viselkednetek!» «Azt elhiszem — vág közbe egy evangélikus fiú; — mert ott van az Úr Jézus».

4. **Az öröklámpa.** Egy protestáns gyakran elvezette gyermekét a kath. templomba; a gyermek azt kérdezte tőle: «Papa, miért ég ott elől a lámpa?» «Azért gyermekem, felelte a protestáns, mert itt van a Jézuska». Egyszer aztán a protestáns templomba is elvitte gyermekét az atyja. «Papa — kérde a gyermek, — hát itt miért nem ég a lámpa?» «Itt nem ég gyermekem, mert itt nincsen Jézuska». «Akkor gyerünk innen, papa — mondotta a gyermek, — mert én nem akarok olyan templomban lenni, ahol a *Jézuska nincsen*». A protestáns szomorúan sóhajtott s nem sokkal utóbb gyermekével együtt áttért a kath. egyházba.

Közli: *Krasznayánszky János.*

Röptében a nagyvilág körül.

A jövő képe. Még néhány nap választ el a montreali nemzetközi eucharisztikus kongresszustól s máris a legközelebbi években tartandó újabb kongresszusért vetélkednek egyes városok. Montreal után Madrid, majd Bécs s azután Lyon kerülnek sorra. Mindegyik dicsőségének tartja, ha falai között nyilvánosan hódolhat az Üdvöztőnek. Egy francia kanonok, Mgr. Brintet pedig indítványozza, hogy Európa, Ázsia és Amerika után most már Afrikában is, melynek földjét oly sok mártir vére áztatta, kellene tartani Krisztus dicsőségére egy eucharisztikus kongresszust. Legméltóbb volna erre Hippo városa, hol Szent Ágostonnak, a nagy egyházatyának hamvai nyugsznak. Hippónak a földközi tenger partján való gyönyörű fekvése, egének csodálatos kéksége és remek bazilikája méltó keretül szolgálának egy ilyen kongresszushoz. A közlekedési viszonyok jók; Afrikában a katolicizmus a hittérítők áldásos munkája folytán egyre terjed s a legsötétebb világrész már annyi szentet adott az egyháznak, hogy megérdemli azt a kitüntetést, miszerint a Szentségi Jézus, ki gyermekkorában személyes jelenlétével is megszentelte volt földjét, midőn Heródes elől Egyiptomba menekült, most dicsőségtől övezve diadalmenetben térjen újra vissza Afrikába.

Az eszmét Villalba, egy Szent-Ágoston-rendi szerzetes melegen pártolja a «La ciudad de Dios» című előkelő spanyol folyóiratban s lelkesült szavakkal szerez neki propagandát. Ismerve a spanyol és francia katolikusok mély tiszteletét az Eucharisztia iránt, körülbelül bizonyosra vehető, hogy az 1914. évben tartandó XXVI. nemzetközi eucharisztikus kongresszus tényleg Afrikában, Hippo városában lesz megtartva.

Első áldozás Jeruzsálemben. A «Kath. Tudósító» jelenti: A Sion-nővéreknek jeruzsálemi Ecce Homo templomában érdekes első szent-áldozási ünnepély folyt le július 3-án. A nővérek nagy leánynevelő intézetet tartanak fenn, melyben nemcsak latin, hanem görög, szír és egyéb keleti szertartású katolikus növendékek is vannak. A keleti ritusú növen-

dékek is rendszeresen a latin szertartásban vesznek részt egyházi fensőbbiségük engedélyével, az első szentáldozást azonban saját papjaik kezéből veszik. A multkori ünnepnél a főoltárnál latin szertartású, a mellékoltároknál pedig egy-egy görög, illetve szír szertartású katolikus pap celebrált. A görög-katolikus papok a szentséget mindkét szín alatt szolgáltatják ki, még pedig úgy, hogy a kommunikálónak kis aranykanállal a kehelyből szentelt borba mártott ostyát nyujtanak. Az áldozás állva, mellen keresztbe tett kezekkel történik. A szír ritus szerint akár egy, akár két szín alatt lehet áldozni. Ugyanezen templomban nemrég két izraelita leány, kiknek anyja és fivérei már régebben keresztények, felvették a keresztiség szentségét.

A sárga faj előrenyomulása. O Szentsége X. Pius rendelete a gyakori szentáldozásról a missiósterületeken talán sehol sem talált oly visszhangra, mint a kínai *Zikawei* (Kiangnan) plébánián. A plébánia híveinek a száma 1870:390, 1890:994; 1908:1505; 1909:1733 lélek. 1906:64.399; 1907:86.190; 1908:155.298, 1909:164.711 volt az áldozók száma. Ha ezen számadatokból leszámítjuk az áldozó nővérek, seminaristák és szerzetes testvérek számát (62.000 áldozás), akkor 92.000 marad még; és így 1200 áldozóra átlag hetenkint 2 szentáldozás esik. «A szentáldozás hatásai — írja az egyik pater — kézzelfoghatók. Keresztényeink jobbak és bensőségesebbek.» (Kath. Missionen, 1909/1910. Nr. 10. s. 524.)

Washingtoni botrány. Nyílt kihívás. M. Scarges Baileg egy washingtoni protestáns gyülekezet előtt elmondta, hogy — eltekintve az olaszországi eseményektől — a katolikus Egyház egyre nagyobb türelmeséget tanusít a protestánsok iránt s ha ez a türelmesség oly teljes lesz, mint a protestánsoké a katolikusok iránt, akkor megvalósul Isten országának boldogsága. Ezeket az egyébként igen meglepő szavakat ugyancsak különös világításba helyezi az amerikai protestáns vasárnapi iskolák washingtoni kiállítás-rendezőségének eljárása, melyet a philadelphiai «Catholic Standard and Times» ír le. A vasárnapi missionárius iskolának ezen a kiállításon a katolikus Egyház egy sorba kerül a buddhizmussal, a mohamedanizmussal, a pintoizmussal. Az «African Section»-ban csoportosítottak és klasszifikáltak egy csomó apró tárgyat, a pogány mágia és babona eszközeit, mint a protestáns missionáriusok trofúumait; egészen ilyen minőségben mutat be a «Mexicain Section» rózsafüzéretet, szentek szobrainak maradványait stb. A boldogságos Szűz egy medaillonja egyszerűen a «Réz Szűz», egy váza pedig egyszerűen az «Ostyá Isten» őrzésére szolgáló eszköz. S így tovább ebben a zsánerben. A Standard cikkírója szerint e fajta inzultusok, melyeket tudatlanság örvével nem lehet mentegetni, nagyon gyakoriak az amerikai protestánsok részéről. És ezek akarják a berlini nemzetközi kongresszuson a keresztényeket egyesíteni!

Oltáriszentség és nővédelem.

Szeréna katolikus Nőképző-Egyesület.

ASZERÉNA Kath. Nőképző-Egyesület (Budapest, IV., Váci-utca 74. sz. II—III. emelet) alakult 1909. évi június hó 17-én hercegprimási és belügyminiszteri jóváhagyással.

Az egyesület vezetősége. Védnőkök: Boromisza Tibor, gróf Csáky Károly, Széll Kálmán, dr. Várossy Gyula, gróf Zichy János v. b. t. tanácsosok; tiszteletbeli elnökök: gróf Batthyány Tivadarné, báró Dániel Ernőné, gróf Serényi Béláné, Kohl Medárd, báró Rudnyánszky József; kormányzó-elnök: dr. Walter Gyula püspök; elnök: Barkóczy Ilona bárónő; ügyvivő elnök: miklósi Nikolits Szeréna; alelnökök: özv. Hellebronth Jánosné, dr. Jordán Ferencné, báró Orosdy Fülöpne, ifj. Uhl Antalné; titkárok: Batthyány Hanna grófnő, dr. Bányász László; jegyző: dr. Kuzma Oszkár; pénztáros: özv. Maniette Emilné; ellenőr: dr. Svachulay Zoltán; ügyész: dr. Dömötör Mihály; intézeti orvos: dr. Dolecskó János pestvármegyei tb. főorvos (50 tagú választmány).

Internátus. 1. Az internátus célja: a fővárosi egyetemre és más intézetekbe járó uri leányoknak lakást és teljes ellátást nyújtani és őket valóságos, hazafias szellemben vezetni. Alapítványokkal ingyenes és kedvezményes helyeket létesíteni.

2. Az internátusba fölvételt nyerhetnek: a) Mindazon kath. és ker. vallású leányok, kik a fővárosi iskolákat látogatják. b) Mindazon magános urinők, kik hivatalos iratokkal igazolják a fővárosban levő szolid, hivatalos állásukat. Az engedményes hely száma ezidőszertint egy teljesen ingyenes, miklósi Nikolits Szeréna névre szóló hely, mely kizárólag r. k. szegénysorsú urileány részére van fenntartva. Ezen hely betöltésénél árva előnyben részesül.

3. A teljes ellátás díja a II. emeleten havi 120 korona, a III. emeleten 100—90 korona. Beiratási díj 8 korona. Mosás és vasalás díja havi 10 korona (120 koronánál mosással). Zongorahasználat havi 4 korona. Telefon havi 1 korona. Orvos díjazása évi 10 korona. A díjazás havonta előre fizetendő.

Az intézetet az iskolai év alatt elhagyni csak komoly, elfogadható ok miatt lehet.

Az intézetben okozott károkat a kárttevő köteles megtéríteni.

4. Minden bennlakó növendék a következő tárgyakat köteles magával hozni: Ágyneműt (3 huzattal), fehérneműt (legkevesebb 6—6 darabot), 12 drb törülközőt, 6 drb asztalkendő, 2 drb fehér abroszt, 1 drb asztalfutót, 1 drb kávéabroszt, 6 drb kis asztalkendő, 2 drb vizespoharat.

A bennlakó leányok színházat vagy hangversenyt intézeti felügyelet és kíséret mellett látogathatnak. Nagy leányokat táncestélyeken az ügyvivő elnök gardiroz. Bennlakó növendékeket családokhoz kikérni személyesen vagy levélben az ügyvivő elnöktől lehet.

Egyedül járni — az iskolai órákon kívül — szigoruan tiltva van.

Minden Budapestről érkező levelet, mely nem a szülőktől érkezik, az igazgatónő bont föl.

A növendékek kötelezve vannak vasár- és ünnepnapokon az igazgatónővel templomba menni. Kötelezve vannak továbbá a házi szabályok szigorú betartására.

Háztartási osztály. Uri, jómódú és szegénysorsú leányok a háztartás vezetésében, a jó magyar és francia étkek, cukrászat és befőttek elkészítésében kiképzést nyernek. Belépni e tanfolyamra bármikor lehet a szeptember—júniusi hónapok alatt. A tanfolyam díja az internátusban lakó növendékek részére havi 20 korona, bejáró növendékek részére pedig havi 36 korona. Ezért a díjazásért a háztartást és főzést tanulják és ebédre is bent maradnak az intézetben.

Dr. Tuskay Ödön orvos egészségügyi és háztartási kurzusokat tart az intézetben.

Iparosztály. Ez az osztály bennlakó és bejáró növendékek részére alakult s célja a női ipar különféle ágaiban oktatást nyújtani a növendékeknek. A ruhavarrás és szabás díja havi 24 korona, fehérneművarrásé és szabásé havi 20 korona; a csipkeverés, szövés, fehér és színes hímzés díjazása külön megállapodás szerint történik.

Továbbképző osztály. Bennlakó és bejáró növendékek az énekben, zongorában, idegen nyelvekben, rajzolásban és festésben nyernek továbbképző oktatást. Éneket tanít Sződényi Nagy Aranka tanárnő, hangverseny-énekművésznő. Egy óra díja 5 korona. Zongoránál egy óra díjazása 3 korona. Az angol, francia, olasz és német nyelvet magános vagy csoportos órákon elsőrendű tanerők oktatják kizárólag modern társalgási uton. Ezek díjazása a jelentkezők számától függ.

Jelentkezni személyesen vagy levélben méltóságos miklósi Nikolits Szeréna ügyvivő elnöknél lehet az egyesület IV., Váci-utca 74. sz. II. emeleti helyiségében. Budapest, 1910. június 30. *Az elnökség.*

Egyesületi élet

Ostyák küldeménye. Kérjük a **nak** beszerezni, forduljanak a Főtisztelendő urakat, kik szent-Mária-Reparatrix zárda főnökmiséhez szükséges ostyákat akarnőjéhez. IX., Üllői-út 75. sz.

Kalocsa. A kalocsai O. E. buzgó hölgyei, élükön Jámbory Lajosné elnöknővel, mozgalmat indítottak a városban alakítandó *Urinők Mária-kongregációja* érdekében. Az Oltár-egyesület választmánya ez ügyben már el is járt P. Bús Jakab Jézus-társasági tartományi főnök úrnál, ki örömmel vette tudomásul a vállalkozást. A kongregáció szabályszerű meglakítása szeptember havában fog megtörténni; vezetését a J. t. atyák vállalták magukra.

A besztercebányai Oltár-egyesület kiállítása. Az Oltár-egyesület ez évi kiállítását, az Irgalmas nővérek vezetése alatt, az új r. kath. polgári leányiskola dísztermében július 1-én délután 3 órakor nyitotta meg *Radnai Farkas* dr. megyés püspök, egyesületi fővédnök. A kiállítási teremben Kócsy Jánosné elnöklele élén egybegyűlt választmányi és terjesztő hölgyek nevében *Császik István* dr.

igazgató üdvözölte a püspököt, mint az egyesület jötevőjét s pártfogóját. Az üdvözlő beszéd elhangzása után öméltósága megáldotta a kiállítás tárgyait, melynek befejezése után megkapó szépségű beszédben kitartó munkásságra buzdította az ünnepélyen megjelenteket s ezzel a kiállítást megnyitotta. Meleg érdeklődéssel nézte végig ezután a kiállított tárgyakat, melyek egytől-egyig az egyesületi tagok szorgalmát dicsérik. Főöslegesnek tartjuk itt névleg megnevezni azokat a szorgalmas «Márthákat», kik épen azért, mert «Máriával» szívesen vannak az Úr Jézus környezetében, időt és fáradságot tudtak maguknak venni e munkák teljesítéséhez. A felvidék szegény templomaiban igen elhanyagolt szentségi Jézus, lehet csak méltó jutalma az ő munkájuknak!

A kiállítást július 4-én este 6 óráig lehetett megtekinteni.

KIS TÖRTÉNETEK

HEMPL LOVAG, a protestáns vallású festő, nagy előszeretettel viseltetett a kath. egyházzal szemben, de a döntő lépést nem merte megtenni. Tanácsot keresett barátjainál, meglátogatta Rómát is. Azonban hasztalan, tanácstalanul állott. Barátja, Kupelwieser Máriacellbe hitta őt. Hempl most már azt hitte, hogy amint a szentélybe lép, leesik lelki szemeiről a hályog s maga a bold. Szűz Mária megjelenik majd előtte. Ez azonban nem történt meg. Teljesen leverve készült haza; útközben egy koldus-asszonnyal találkozott, amint kis fiát vezette. «Jó asszony, ez a maga gyermeke?» kérdezte résztvevően Hempl. «Igen uram, az enyém, de hülye a szegény s így az Úr testét sem veheti magához» — mondotta panaszló hangon a szegény asszony. «Hülye a szegény s így az Úr testét sem veheti magához» ismételtette meghatottan a festő. «Hát te nem

vagy hülye s hozzá még önakaratodból?!» kérdezi magától Hempl. E pillanatban leesett lelki szeméről a hályog s hívő katolikussá lett.

2. IX. v. szent Lajos francia király kereszties hadat vezetve a Szentföldre, a soriai szultán fogságába esett. Nagy váltságdíjat ígértek a franciák; végre a szultán elég nagyinak találva azt, hajlandó volt szabadon bocsátani a királyt, de csak egy föltétel mellett, ha hoznak neki egy konszekrált szent ostyát, mint zálogot. A szultán ugyanis megfigyelte, mily nagy áhitattal borulnak térdre a keresztények a szentmise alatt. Megfigyelte főképen a királyt, amikor a szentáldozáshoz járult. Természetesen a szultán kérését nem teljesítették. A szultán nem értette a keresztények viselkedését, de látva azok mély áhitatát, valami nagy dolognak tartotta a keresztények imádásának a tárgyát. S sejtelmében nem is csalódott, mert «ez nagy szentség valóban, ezt imádjuk legjobban!»

3. Lord Byron angol költő még ifjú korában egyik tisztelőjétől egy carneol kődarabot kapott ajándékba. A carneol szívalakú volt. Alacsony származású ember volt az ajándékozó, aki e ténnyel nagyra-becsülésének akart kifejezést adni a költővel szemben. A költő rendkívüli módon örült az ajándéknak. Öröme azonban nem volt tartós, mert egy alkalommal a carneol szív a földre esett s darabokra törött. A költő fájdalma mérhetetlen volt; inkább nagyobb pénzösszeget elveszített volna. Fájdalma oly nagy volt, hogy egyik költeményében igen élénk kifejezést is adott ennek.

Nagyobb-e a mi hálánk és kegyeletünk az Úr Jézus iránt, mint a költőé volt a szegénysorsú adományozó iránt? Az Úr Jézus az ő szerető, kegyelemteljes szívét adá zálogul szeretetének bizonyságául a legméltóságosabb Oltáriszentségben — s újból adja nekünk szívét, amikor a szentáldozásban hozzánk jön — ő, a nagy Isten, hozzánk, szegény emberekhez; az Úr a szolgálójához; a tanító tanítványához. Ki van zárva a veszély, hogy őt elveszítsük, ha csak bűneink folytán nem leszünk reá méltatlanokká. Fájlalod-e ezt a veszteséget oly élénken, mint Byron a carneol elvesztét? Ha nem, akkor még nem látod be az Üdvözítő nagy szeretetét, akiben olyannyira gazdagok lettünk.

Krasznányiszky János.

Meghaltak 1910. évben.

Goda Ignác, Dósa Teréz, Szabó Marcel, Boros Anna, Benke Angyél, Bordás Anna, Farkas Marcel, Márkus Viktor, Móczár Anna, Pethes Anna, Bodócs Margit, Pethes Teréz, Szántó Veron, Jakus Teréz, Juhász Antal, Szűcs Angyél, Tóth Antal, Mongyi Apollónia, Balog Mária, Ördög

Franciska, Bordás Ágnes, Gulyás Marcel, Fehér Magdolna, Szungyi Veron Jászárokszállítás. Salamon Hedvig, Kocsa Mária Mátraderecske. Pócs Eszter, Kis Klára, Molnár Mária Reszk. Forgács Julianna, Szakács Mária, Ribóczki Erzsébet Rudóbánya, Kis Borbála, Hegedüs Ábel Teréz Szajol, Orosz Ignác, Csuha Terézia, Ködmön Mária Szent-Erzsébet, Kovács Rózsi Lelesz, Szabó Julianna Födemes, Szakács Mária Szuhogy, Tóth Borbála Török-Szent-Miklós, Bars Karolin Budapest, Beles Anna Tatárszentgyörgy, Csulyák Mária Vénya, Cékus Ferencné Budapest, Domok Zsuzsanna Rapp, Hecker Györgyné Budapest, Unger János Strém, Géczi Mária Kalanda, Domenis Mihályné Budapest, Farkas Erzsébet, Fejes Anna és Angyél Bodony, Hlavaty Ernő, Jurman Magdolna Budapest, Jakab Zsuzsanna Pétervására, Illés Teréz Rum, Kajos Irma Buda-pest, Lelovits Mária Pozsonyepertes, Laskó Péterné, Prikler Veronika Dunakiliti, Morvai József Zsigárd, Medvecké Angyél Gyöngyöshalmaj, Molnár Márta Balatonederics, Nagy Franciska Pozsonyepertes, Pechó István Malonya, Romanov Anna Vinga, Savanyu István Dunakiliti, Takács Mária Budapest, Vicián Kutik Zsuzsi Litva, Vrba Krizsán Anna Alsólegénd, Vinkovits Kálmánné Budapest, Weinholfer Mihály Kukmér, Zvinger István Fer. Rozál.

Kimutatás

a székesfehérvári Oltáregylet 1910. évi kiállításáról, mely az idén is úgy, mint a megelőző esztendőben a Ferenc József nőnevelde helyiségében tartott, a következő tárgyak állítottak ki:

1. *Felcsuth.* Ciborium, fekete casula, palla.
2. *Baracska.* Fehér casula, 1 alba, 1 karing, 1 palla, 2 vállkendő, 2 corporale, 4 kehelykendő, 6 lavabokendő, 1 cingulum, 2 piros ministránsruha, 2 ministránsing.
3. *Isztimér.* Fekete casula, palla, pulpitus, német evangeliumos könyv, szelence a szent olajoknak.
4. *Guttamási.* 1 alba, 1 karing, 6 kéztörő.
5. *Bodajk.* Füstölő tömjéntartóval, viola casula, palla, dupla stóla, 2 beteglátogatási bursa, 2 beteglátogatási készlet, 2 fekete ministránsruha, magyar evangeliumos könyv, hengeralakú aspergillum, 2 Prep. ante Missam, post. missam, ráma nélkül.
6. *Csurgó.* Kehely, 1 alba, 1 karing.
7. *Helybeli Szent György-kórház Kápolnája.* Kehely, fehér pluviale, velum.

8. *Pilisvörösvár.* Fehér casula, ciboriumköpenye, 1 alba, 6 kehelykendő, 6 lavabokendő, 1 palla.

9. *Vaál.* Viola pluviale, 5 ministránsing.

10. *Felsővárosi templom helyben.* Beteglátogatási lámpa, missale romanum, missale defunctorum, 6 fekete ministránsruha.

11. *Dinnyés.* 1 alba. 2 ministránsing, 2 vállkendő, 4 kehelykendő, 2 palla, 4 corporale, ciboriumköpenye, fehér casula, beteglátogatási készlet, beteglátogatási lámpa.

12. *Szent Imre-konviktus helyben.* 1 alba, 1 pár ámpolna, ostyartartó szelence, fehér casula.

13. *Tahitótfalú.* Processziós kereszt, 4 ministránsing.

14. *Ferencrendiek temploma helyben.* 2 főoltárterítő, 2 mellékoltárterítő, 6 vállkendő, 12 kehelykendő, fehér casula, bursa, 2 dupla stóla, 2 lila stóla, velum, palla, ciboriumköpenye.

15. *Kistétény.* Bursa, beteglátogatási készlet, beteglátogatási lámpa, 4 vállkendő, 12 kehelykendő, 12 lavabokendő, 2 ministránsing.

16. *Százhalombatta.* Miskönyv bursa, 2 alba, 2 karing, 2 ministránsing.

17. *Szükszó.* Ciboriumköpenye.

18. *Ercsi.* (A legszentebb Megváltóról nevezett nővérek zárdája.) Fehér casula, 1 alba, 1 karing, 1 palla, missale defunctorum.

19. *Söréd.* 6 corporale, 6 vállkendő, pulpitus.

20. *Alsó-alap.* Velum, 4 viola ministránsruha, palla, fehér casula.

21. *Zsámbék.* (A szent Keresztről nevezett irgalmas nővérek zárdája.) Fehér casula, palla, 4 szőlámú csengetyű.

22. *Pázmánd.* 1 alba, 1 karing, 4 piros ministránsruha, ciboriumköpenye.

23. *Papneveldei templom helyben.* Ciboriumköpenye, viola stóla, piros casula, 2 cingulum.

Ezekon kívül ki van állítva, mint magánadomány vagy magántulajdon:

Fehér stóla, a szent Ferencrendiek helybeli templomának. Fehér casula Sárpenteiére. Fehér casula és viola stóla Iszkaszentgyörgyre. 4 ministránsing és 1 oltárterítő Pázmándra. 4 ministránsing Verebre. 4 fehér és 1 viola casula, gróf Pappenheim Siegfriedné magántulajdona. Karing. 12 kehelykendő a helybeli szemináriumi templomnak. Fehér casula magántulajdon. 4 ministránsruha és 1 oltárterítő Pázmándra. 4 ministránsruha Verebre. 1 alba, 1 fehér stóla. 1 karing magántulajdon. 2 oltárterítő, a bodajki kálvária kápolnája részére. Corporalera való csipke.

egyházainak illetéke 11 k 14 f, Makovicsai esp. ker. egyházainak illetéke 16 k 50 f, Szaláncujvárosi egyház és oltáregyleti tagok illetéke 33 k 96 f. Összesen: 109 k 2 f. Kelt Eperjesen 1909. évi december hó 31-én. Dr. *Repák Jenő*, oltáregyesületi megbízott.

Az endrefalvai anyaegyház és Piliny, Szécsény-Felfalu fiókegyházak Oltáregylet tagjainak 1909. évi tagsági díja. Pap Rozália 2 k, Lavrencsik Apollónia 2 k, Pusztai Mária 2 k, Borus Anna 2 k, Vörös Vilma 1 k, Rigó Rózsi 1 k, Tózsér Mária 1 k, Deák Rózsi 1 k, Kuris Rozália 1 k, Fülöp Mária 1 k, Fülöp Judit 1 k, Kuris Terézia 1 k, Deák Terézia 1 k, Murányi Borbála 1 k, Csóri Judit 1 k, Csóri Borbála 1 k, Bartus Teréz 1, Tózsér Mária 1 k, Bulyovszki Mária 1 k, Csóri Borbála 1 k, Bartus Julia 1 k, László Mária 1 k, Deák Karolin 60 f, Murányi Mária 60 f, Bartus Klára 60 f, Döbrei Anna 60 f, Bartus Rozália 60 f, Borzák Mária 60 f, Sutor Veronika 60 f, Új Erzsébet 60 f, Deák Terézia 60 f, Vaszkó Rozália 60 f, Pap Mária 60 f, Pap Anna 60 f, Deák Julia 60 f, Deák Terézia 60 f, Pap Veronika 60 f, Kovács Erzsébet 40 f, Bódi Borbála 40 f, Oldal Mária 40 f, Bartus Teréz 40 f, Kuris Julia 40 f, Deák Judit 40 f, Kuris Julis 40 f, Kuris Emma 40 f, Váczi Erzsébet 40 f, Deák Terézia 40 f, Háfra Borbála 40 f, Kollár Rozália 40 f, Deák Terézia 40 f, Vanya Veronika 40 f, Háfra Mária 40 f, Deák Margit 40 f, Holecz Mária 40 f, Deák Etel 40 f, Deák Teréz 40 f, Pap Klára 40 f, Kiszl Erzsébet 40 f, Simon Mária 40 f, Galó Mária 40 f, Nyikon Julia 40 f, Deák Mária 60 f, Serfőző Malvin 40 f, Fülöp Mária 40 f, Fülöp Erzsébet 30 f, Bollók Klára 30 f, Új Borbála 30 f, Galó Terézia 30 f, Galó Julia 30 f, Bollók Borbála 30 f, Kuris Veronika 30 f, Bartus Erzsébet 30 f, Kocsis Apollónia 30 f, Vaczkó Terézia 30 f, Vaczkó Mária 30 f, Deák Rozália 30 f, Béres Terézia 30 f, Fülöp Viktória 30 f, Pap Veronika 24 f, Szabó Borbála 24 f, Pál Mária 24 f, Szabó Anna 24 f, Háfra Terézia 24 f, Háfra Julia 24 f, Deák Judit 24 f, Deák Rozália 24 f, Kalló Rozália 24 f, Deák Rozália 24 f, Czeglédi Terézia 24 f, Deák Mária 24 f, Melóczy Borbála 24 f, Fülöp Mária 24 f, Deák Terézia 24 f, Deák Klára 24 f, Veszelovszki Erzsébet 24 f, Deák Terézia 40 f, Müller Mária 2 k, Deák Mária (galesi) 1 k, Tózsér Borbála 24 f, Tózsér Mária 40 f, Máté Anna 24 f, Veszelovszki Mária 24 f, Új Erzsébet 24 f, Berta Borbála 24 f, Zsidai Rozália 24 f, Marton Terézia 24 f, Bóna Borbála 24 f, Kereszti Verona 24 f, Csonány Mária 24 f, Horváth Rozália 24 f, Bódi Emerencia 24 f, Bartus Veronika 24 f, Kovács Mária 24 f, Kovács Rozália 24 f, Nagy József 40 f, Zsidai Rozália 24 f, Csóri Veronika 24 f, Bollók Julia 24 f, Tózsér Veronika 24 f, Bódi Julia 24 f, Kuris Emerencia 24 f, Bódi Rozália 24 f, Pusztai Anna 24 f, Kovács István 24 f, Bollók Erzsébet 24 f, Borzák Veronika 24 f, Nagy Margit 24 f, Bódi Rozália 2 k, Bódi Rozália 1 k, Kovács Fáni 1 k, Traszenczki Judit 60 f, Kuris Borbála 60 f, Bódi Teréz 60 f, Serfőző Verona 60 f, Kuris Teréz 60 f, Radvanczki Mária 60 f, Kuris Borbála 60 f, Baranyi Mária 60 f, Vámos Verona 60 f, Kuris Katalin 60 f, Kovács Borbála 60 f, Kuris Mária 60 f, Bartus Rozália 60 f, Bartus Judit 60 f, Kuris Judit 60 f, Csóri Terézia 40 f, Kuris Karolin 40 f, Kuris Éva 40 f, Baranyi Rozália 40 f, Kuris Malvin 40 f, Pusztai Terézia 40 f, Kuris Magdolna 30 f, Obrecsány Terézia 30 f, Bódi Mária 30 f, Kuris Etel 30 f, Kuris Rozália 30 f, Bartus Judit 24 f, Kuris Julis 24 f, Kuris Terézia 24 f, Csóri Mária 24 f, Dobos Veronika 24 f, Bódi Borbála

24 f, Nagy Zsuzsanna 24 f, Varga Amália 24 f, Kuris Borbála 24 f, Deák Borbála 24 f, Kuris Terézia 24 f, Kuris Veronika 24 f, Bódi Borbála 24 f, Bodi Verona 60 f, Kuris Rozália 60 f. Összesen: 86 k 18. Kelt Endrefalván, 1910. január 20-án. *Szóda Gábor*, esp.-pléb.

A munkácsi gör. kath. egyházmegyéből az Oltáregyelet céljaira az 1909. évre ez ideig a következő tagsági díjak és könyöradományok folytak be. És pedig: Tornyos-Pálca és Mezőladány 4 k, Révaranyos, Tisza-Adony és Nyírlövő 5 k 36 f, Gálszécs 24 k 44 f, Nagy-Mihály és Kis-Verbóc 21 k, Napkor 6 k 96 f, Szárazberek 15 k 4 f, Vécse 8 k 90 f, Bökény 10 k 4 f, Mária-Pócs 23 k 12 f, Isztanács 12 k, Kovácsrét 12 k 24 f, Szatmár-Németi 8 k, Nagy-Peleske 16 k 52 f, Mátyócz és Palló 20 k, Kiskolon 7 k 20 f, Levelek 18 k 24 f. Összesen: 213 k 6 f. Az itt kimutatott 213 korona 6 fillért mai napon póstára tettem. Ungvárott, 1910. április 17. Kiváló tisztelettel *dr. Mikita Sándor* prépost-kanonok, e-megyei megbízott.

Új díszmunka.

Siessen megrendelni.

A BUDAPESTI

KÖZÉPPONTI OLTÁREGYESÜLET

FÉLSZÁZADOS TÖRTÉNETE

A vaskos díszmunka fényes műnyomó papíron harmadfél száz oldalon száznál több fényes képpel illusztrálva jelent meg. Kitűnő vezérkönyv.

Ára 3 korona.

Reviczky Aladár C.M. munkái:

Az Oltáriszentség. Ára 50 fillér.

Az elrejtett kincs, vagyis a gyakori szentáldozás. Ára 16 fill.

Megjelent tótul is. Ára 16 fill.

A vegyesházasságról. Ára 16 fill. Megjelent tótul is. Ára 20 fill.

Katonai imakönyv. Ára kötve 40 fillér.

Baylon sz. Paszkál, az oltáregyesületek patrónusa. Ára füzve 80 fill.

Kötve 1-20 Kor.

Jöjj, oh Uram Jézus! A gyakran áldozó gyermekek imakönyve. Sajtó alatt.

Mindennapi lelki kenyér. Ára amateur kötésben 1-60 Kor.

Jöjjetek hozzám mindnyájan. Ára 10 fillér, 100 drb 8 Kor.

Kaphatók a Lazaristáknál. Budapest, IX., Gát-u. 6.